

POROČEVALEC

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, 16. december

Letnik XVII

št. 32

Mnenja k

- Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zemljiški knjigi
- Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o obrambi
- Petnajstemu rednemu letnemu poročilu Varuha človekovih pravic Republike Slovenije za leto 2009
- Dopolnjenemu predlogu Zakona o Nordijskem centru Planica
- Dopolnjenemu predlogu resolucije o nacionalnem programu razvoja pomorstva Republike Slovenije
- Predlogu zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju
- Predlogu zakona o motornih vozilih
- Predlogu zakona o voznikih
- Predlogu zakona o pravilih cestnega prometa
- Predlogu zakona o cestah
- Predlogu zakona o prostovoljstvu
- Dopolnjenemu predlogu zakona o dopolnitvi Zakona o sodelovanju med Državnim zborom in Vlado v zadevah Evropske unije

Sklepi, sprejeti ob obravnavi problematike načrtovane ukinitve policijskih uprav Slovenj Gradec, Postojna in Krško

Sklepi, sprejeti na podlagi posveta z naslovom Zagovorništvo starejših

Dopolnitev Poslovnika Državnega sveta

Sklep o spremembi sklepa o začasnem znižanju višine sejnin za opravljanje funkcije članov državnega sveta in izplačil za opravljanje funkcije predsednika državnega sveta

Sklep ob obravnavi pobude za obravnavo problematike prodaje lastniških deležev v NLB d.d.

Zahteve za ponovno odločanje o:

- Zakonu o udeležbi delavcev pri dobičku
- Zakonu o izenačevanju možnosti invalidov
- Zakonu o malem delu
- Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini
- Zakonu o zemljiški knjigi
- Zakonu o pokojninskem in invalidskem zavarovanju

Mnenje k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zemljiški knjigi (ZZK-1C)

Državni svet Republike Slovenije je na 30. seji 13. 10. 2010 sprejel mnenje k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o zemljiški knjigi (ZZK-1C) - druga obravnava.

Državni svet predloga zakona ne podpira.

Državni svet podpira prizadevanja za uveljavitev sistemskih, informacijskih in programskih rešitev, potrebnih za celovito informatizacijo zemljiške knjige in s tem povezanih procesov, ki bodo z vidika poenotenja in pospešitve postopka po načelu urejanja na enem mestu prispevali k racionalizaciji.

V razpravi so državni svetniki poudarili, da novela zakona v 39. členu dodaja novi 125.a do 125.e člen. Obvezno elektronsko vlaganje pisanj opredeljuje 125.a člen in kot pooblaščenca predlagatelja predvideva notarja, odvetnika ali Državno pravobranilstvo.

Državni svet predlaga, da se tretja točka dodanega 125.a člena spremeni tako, da bo lahko zemljiškoknjižni predlog vložila tudi občina ali vsak, ki ima pravni interes. Državni svet poudarja, da so občine do sedaj same urejale in pripravljale predloge za vpis lastninskih in drugih pravic v zemljiško knjigo in so dolžne imeti evidenco svojih nepremičnin. Državni svet opozarja, da je v nekaterih občinah tudi več sto predlogov za vpis v zemljiško knjigo letno (npr. v občini Semič 900) in da sedaj veljavni zakon v določbi 128. člena vsakemu, ki ima pravni interes, omogoča vložitev zemljiškoknjižnega predloga.

Državni svetniki so opozorili, da lokalne skupnosti ne razpolagajo s finančnimi sredstvi, potrebnimi za pripravo predlogov vpisov v zemljiško knjigo s strani notarjev oz. odvetnikov in podpirajo stališče Združenja občin Slovenije.

Ponovno bi kazalo razmisliti, morebiti v prehodnem obdobju, o pisnih vlaganjih zemljiškoknjižnih predlogov saj novela določa, da je pisni zemljiškoknjižni zahtevek dovoljen samo, če ga zemljiškoknjižno sodišče prejme po drugem odstavku 133. člena Zakona o zemljiški knjigi do vključno 14. novembra 2010 ter ostalih postopkih, opredeljenih v prehodnih in končnih določbah.

Državni svet nasprotuje prenosu hrambe zemljiškoknjižnih listin s sodišč na notarje.

Državni svet je v razpravi izpostavil, da za ne vpis v zemljiško knjigo ni predvidenih sankcij in so tudi zato ponekod zemljiškoknjižne zadeve neurejene. V skladu z novelo naj bi notar, oseba javnega zaupanja in varuh reda, poskrbel za ažurnost in natančnost postopka po sklenitvi posla.

Državni svet opozarja, da naj bi bili po predlogu tehnični in drugi organizacijski pogoji za uvedbo novih informacijskih rešitev zagotovljeni 1. oktobra 2010 zato se zastavlja vprašanje o realnosti roka 15. november 2010, ko se bodo po predlogu začele uporabljati nove informacijske rešitve za poslovanje z zemljiškoknjižnimi predlogi udeležencev postopka in sodišča.

Predlagatelj se je zavezal, da bo v zakonodajnem postopku z amandmaji v največji možni meri upošteval tako pripombe Združenja občin Slovenije in mnenje Državnega sveta.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o obrambi (ZObr-E)

Državni svet Republike Slovenije je na 30. seji 13. 10. 2010 sprejel mnenje k Predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o obrambi (ZObr-E) - druga obravnava.

Državni svet ne podpira predloga zakona.

Državni svet poudarja, da Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona obrambi ureja zelo pomembno področje. Dosedanje razprave v Državnem svetu iz tega področja so vedno potekale v smeri spoštovanja in konstruktivnosti ter s poudarkom na dimenziji domoljubja, varnosti, vzgoje in posredovanja v primeru naravnih nesreč. Slovenska vojska je v vseh pomenih del slovenske družbe in njenih državljanov. Strateški cilji naj bodo v skladu s kvaliteto življenja državljanov.

Predlog novele zakona je lahko tudi poziv k razmisleku s širšega vidika globalizacije, kvantitativnih in kvalitativnih kazalnikov sprememb ter upoštevanje delovanje elitnih transnacionalnih blokov, vezanih na delovanje političnega sistema.

Državni svet soglaša, da je v današnjem obdobju potrebno zagotoviti nujni po večjem sodelovanju in posvetovanju pri usmeritvah za operativno realizacijo strateških usmeritev. Komisija opozarja, da je konkretna presoja za realizacijo humanitarnih ali ekonomskih upravičenj v smeri področja delovanja obrambe v Predlogu sprememb proračuna Republike Slovenije za leto 2011 in 2012.

Državni svetniki soglašajo z namero Ministrstva za obrambo, da je potrebno poiskati celovite rešitve v okviru skupnih priprav sprememb in dopolnitev Zakona o obrambi.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Petnajstemu rednemu letnemu poročilu Varuha človekovih pravic Republike Slovenije za leto 2009

Državni svet Republike Slovenije je na 30. seji 13. 10. 2010 sprejel mnenje k Petnajstemu rednemu letnemu poročilu Varuha človekovih pravic Republike Slovenije za leto 2009.

Državni svet se je seznanil s Petnajstim rednim letnim poročilom Varuha človekovih pravic Republike Slovenije za leto 2009 in ga soglasno podprl.

Državni svet ugotavlja, da je Petnajsto redno letno poročilo Varuha človekovih pravic Republike Slovenije za leto 2009 pripravljeno zelo sistematično in pregledno, ter da so v njem zajeta vsa kritična dogajanja v naši družbi.

Državni svet soglaša z ugotovitvijo Varuha človekovih pravic (v nadaljevanju Varuh), da se v naši družbi zaostrujejo problemi zlasti na področju socialnega in zdravstvenega varstva, ki pa jih izvršilna in zakonodajna oblast prepočasi ali pa jih sploh ne razrešujeta, zato se zastavljata ključni vprašanji, ali je Slovenija (še) socialna država oziroma v kakšnem obsegu uresničuje načelo pravne države. Številne spremembe čedalje več posameznikom otežujejo ali celo onemogočajo dostop do dobrin, ki naj bi jih socialna država zagotavljala vsem. Gre za več področij, med katerimi je najbolj izpostavljeno zdravstveno in socialno varstvo, zaposlovanje in izobraževanje, stanovanjska politika in pravosodje.

Državni svet podpira opozorila Varuha ob prepočasni odzivnosti posameznih ministrstev, še posebno Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, ki nekatere vloge rešuje v roku enega, ki zadevajo socialne pomoči, kar je za osebe v socialnih stiskah nesprejemljivo. Po Zakonu o splošnem upravnem postopku bi morali te vloge razrešiti v 60 dneh. Tako se ugotavlja, da izvršilna in zakonodajna oblast ne spoštujeta institucijo Varuha in ne razrešujeta žgočih družbenih problemov, na katere Varuh opozarja že vrsto let. S tem, ko se državne institucije ne odzovejo na probleme, ki jih Varuh permanentno zasleduje in jih ne razrešujejo, pa se po mnenju Državnega sveta in Varuha upravičeno zastavlja vprašanje, ali je Slovenija sploh še socialna država. Po navedbah Varuha samo Ministrstvo za notranje zadeve in Ministrstvo za zdravje tekoče odgovarjata in resno jemljeta Varuhova opozorila.

V zadnjem letu je velik porast vlog na področju zdravstva in to zadev, ki se nanašajo na zdravstveno zavarovanje (bolniške, zdravila). Veliko pritožb je tudi v zvezi s komunikacijo zdravnikov do bolnikov in znotraj zdravstvenega osebja. Zdravniki in drugo zdravstveno osebje ni usposobljeno za medsebojno komunikacijo. Povečuje se tudi stopnja revščine, na kar pa Varuh opozarja že vrsto let.

Državni svet podpira Varuhova opozorila glede tekočega urejanja številnih žgočih problemov v naši družbi, ki se nanašajo na vsa družbena področja in predlaga Vladi Republike Slovenije, da jih temeljito analizira in jih prične sistematično razreševati. Državni svet predlaga, da Varuh v prihodnje temeljito prouči tudi pojav poglobljenega razslojevanja našega prebivalstva v peščico bogatih na eni strani in na drugi strani vsako leto večje število revnih. Državni svet se zavzema, da bi Varuh v okviru svojih pooblastil dal večji poudarek preventivnemu delovanju poleg ugotavljanja obstoječih kršitev človekovih pravic. Varuh naj sistematično spremlja dogajanja v gospodarskih kot tudi negospodarskih družbah in opozarja na nepravilnosti v poslovanju ter s svojim delovanjem skuša preprečiti stečaje teh družb, ki imajo za posledico velike finančne primanjkljaje za državni proračun kot tudi izgube delovnih mest. Varuh naj analizira tudi učinkovitost izobraževanja v naših šolah in opozori na problematiko vzgajanja mladine na način, da ta ni sposobna funkcionalno odrasti in je zaradi tega podrejena raznim odvisnostim, ki jih potrošniška družba in zlasti kapital brezmejno izkorišča. Mladi sledijo ugodju in pri tem ne znajo ločiti in delati tega, kar je prav, niso sposobni empatije in socializacije z drugimi in z okoljem. To velja še zlasti za področje izobraževanja invalidov. Državni svet opozarja na dejstvo, da bi kazalo posebej opozoriti tudi na problematiko socialnega dialoga, saj se v današnjih, sicer težkih gospodarskih razmerah, uveljavlja zgolj vladni monolog, v katerem za nasprotno stran ni posluha niti ji ni dana možnost, da se z njo vzpostavi kakršnokoli komunikacijo.

Državni svet soglaša z mnenjem Varuha, da ni potrebe po imenovanju posebnih varuhov, ki bi skrbeli za pravice določenih starostnih skupin, za osebe z določenimi težavami itd., podpira pa pobudo Nacionalnega sveta invalidskih organizacij Republike Slovenije, da bi se v Sloveniji ponovno formiral Urad za invalide, v katerem bi delovali strokovnjaki, ki so zdaj zaposleni po raznih ministrstvih in drugih državnih uradih. Po sprejemu Zakona o ratifikaciji Konvencije o pravicah invalidov pred dvema letoma bi morala Republika Slovenija organizirati poseben odbor, ki bi spremljal uresničevanje te konvencije in predlagal potrebne spremembe zakonodajni in izvršni veji oblasti ter pripravljati letna poročila. Republika Slovenija tega odbora ni ustanovila, zato bo morala civilna iniciativa v okviru invalidskih organizacij, po zgledu evropskih držav, pripraviti v skladu s Konvencijo, tako imenovano "senčno" poročilo o dogajanju v invalidskih organizacijah. Državni svet podpira tudi pobudo Nacionalnega sveta invalidskih organizacij Republike Slovenije, da ta prične z Varuhom intenzivneje sodelovati in skupaj z njim pripravljati ustrezne zakonodajne in izvršilne predloge za hitrejše reševanje odprtih problemov in večjo integriteto invalidov v tekočo vladno politiko. Ob tem je bila dana tudi pripomba, da Sklad Republike Slovenije za vzpodbujanje zaposlovanja invalidov ne deluje razvojno in da se z njegovo ustanovitvijo število zaposlenih invalidov ne povečuje.

Državni svet nadalje opozarja, da je v obravnavanem poročilu še vedno prisotna dihotomija izrazov in hkratne uporabe invalidi in hendikepirani za isto skupino državljanov, na kar Državni svet Republike Slovenije izrecno opozarja že dve leti. V Sloveniji opažamo tudi izrazit problem prodora

"hendikepa" in nekritičnega odziva nanj. Na tem področju beležimo izrazit ideološki rasizem do invalidov.

Državni svet je dal tudi pobudo, da je potrebno tesnejše sodelovanje z Varuhom na področju skupne priprave predlogov zakonodajnih iniciativ za potrebne spremembe zakonskih in podzakonskih predpisov.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Dopolnjenemu predlogu Zakona o Nordijskem centru Planica (ZNCP)

Državni svet Republike Slovenije je na 30. seji 13. 10. 2010 sprejel mnenje k Dopolnjenemu predlogu Zakona o Nordijskem centru Planica (ZNCP) - druga obravnava.

Državni svet navedeni dopolnjeni predlog zakona podpira.

Državni svet ugotavlja, da projekt Nordijskega centra Planica (NC Planica) potrebuje zakonsko ureditev na področju športa, ker je projekt izjemnega pomena tako z vidika promocije države kot tudi gospodarskega razvoja tega območja. Z odkupom glavnine zemljišč v letu 2008 si je Vlada Republike Slovenije oziroma Ministrstvo za šolstvo in šport naložilo odgovornost, da prepreči dokončen propad Planice in ji z začeto investicijo v izgradnjo elitnega nordijskega športnega centra povrne sloves pomembne prepoznavne blagovne znamke doma in po svetu. Državni svet je le opozoril, da se z novim poimenovanjem v nordijski center zamegli prepoznavnost te uveljavljene blagovne znamke.

Državni svet je v razpravi podprl predlagane zakonske rešitve, predvsem opredelitev ožjega območja NC Planica, namenjenega za izvajanje dejavnosti nordijskih smučarskih disciplin kot tudi upravljanja, ki ga izvaja že ustanovljeni Zavod za šport Republike Slovenije Planica kot javno službo.

Državni svet meni, da je treba odkupiti preostali delež nepremičnin oz. zemljišč, ker je država že zdaj večinska lastnica le-teh na ožjem področju NC Planica, vendar mora za dejansko izgradnjo tega projekta imeti 100% lastništvo zaradi nemotenega poteka pri izvedbi investicije. Iz tega razloga predlog zakona predvideva kot skrajni ukrep tudi razlastitveni postopek na ožjem območju NC Planica zaradi velikega števila solastnikov posameznih nepremičnin in nesorazmernosti med njihovim interesom in državo, ki zasleduje javno korist.

Državni svet ugotavlja, da Dopolnjeni predlog Zakona o NC Planica vsebuje amandma (16. člen - razlastitev), v katerem je podana rešitev, da se za namen gradnje NC Planica na ožjem območju nepremičnine razlastijo v javno korist, ki je izkazana v primeru, da je gradnja predvidena v občinskem prostorskem izvedbenem aktu.

Državni svet meni, da se vsebina 10. člena črta, ker ne sodi v dopolnjen predlog zakona. Predlagana rešitev oddaje in najema premoženja v NC Planica ne predvideva časovne omejitve najema, prav tako pa ni predvidena tudi participacija Zavoda za šport RS Planica pri morebitnem dobičku prireditve.

Državni svet ima pomislek, ali je ocena finančnih sredstev v dopolnjenem predlogu zakona (Vlada Republike Slovenije je glavnino odkupila že v letu 2008) za odkup preostalega deleža zemljišč realna v predvideni višini proračunskih sredstev 600.000 EUR.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Dopolnjenemu predlogu resolucije o nacionalnem programu razvoja pomorstva Republike Slovenije (ReNPRP)

Državni svet Republike Slovenije je na 30. seji 13. 10. 2010 sprejel mnenje k Dopolnjenemu predlogu resolucije o nacionalnem programu razvoja pomorstva Republike Slovenije (ReNPRP) - enofazni postopek.

Državni svet podpira Dopolnjen predlog resolucije.

Državni svet je bil seznanjen, da je Komisija za lokalno samoupravo in regionalni razvoj na 56. seji, dne 22. 9. 2010, podprla Predlog resolucije o nacionalnem programu razvoja pomorstva Republike Slovenije ter sprejela mnenje, ki je bilo posredovano Odboru Državnega zbora za promet, ki je na podlagi prvega odstavka 133. člena Poslovnika Državnega zbora pripravil Dopolnjen predlog resolucije.

Iz poročila Odbora Državnega zbora za promet k Predlogu resolucije o nacionalnem programu razvoja pomorstva Republike Slovenije je razvidno, da se je navedeno matično delovno telo Državnega zbora seznanilo z mnenjem Komisije za lokalno samoupravo in regionalni razvoj, ki k Predlogu resolucije ni podala konkretnih pripomb. Matično delovno telo Državnega zbora je s sprejetimi amandmaji upošteval mnenje Zakonodajno pravne službe Državnega zbora.

Državni svet poudarja, da smo Slovenci pomorski narod in zato potrebujemo strateški dokument, ki bo zagotovil možnosti trajnostnega in celostnega razvoja pomorstva oziroma bo uspel uravnotežiti interese gospodarstva in varovanje morskega okolja ter pričakovanja lokalnega okolja.

Državni svet ugotavlja, da je Resolucija o Strategiji za Jadran (Ur. l. RS, št. 106/09) omenjena v 15. poglavju (Varovanje morskega okolja, ekologija) kot eden izmed dokumentov, ki urejajo posamezne vidike varovanja morja, ni pa naveden med dokumenti, ki so bili upoštevani pri pripravi nacionalnega programa.

Čeprav se Državni svet zaveda, da je pomorstvo hitro se spreminjajoča gospodarska panoga, pa bi po njenem mnenju bilo primerno opredeliti časovno obdobje veljavnosti nacionalnega programa razvoja pomorstva.

Državni svet ob predvidenih proračunskih sredstvih za posamezne ukrepe pričakuje, da bodo ta sredstva, kljub sedANJI gospodarski situaciji in varčevalnim ukrepom, zagotovljena, ker ukrepi v nasprotnem primeru ne bodo realizirani.

Resolucija v sklopu prostorskega načrtovanja oziroma urejanja obalnega prostora predstavlja postopek sprejemanja državnega prostorskega načrta za celovito prostorsko ureditev pristanišča za mednarodni javni promet Koper. Državni svet ugotavlja, da se predvideva sprejem navedenega državnega prostorskega načrta še v letu 2010, vendar se datum njegovega sprejema odmika zaradi zahtev po dodatni dokumentaciji Italijanske republike, ki v skladu z Espoo konvencijo sodeluje v postopku celovite presoje vplivov na okolje. Državni svet pričakuje, da bo državni prostorski načrt za celovito prostorsko ureditev koprškega pristanišča sprejet čim prej, saj bo načrtovano povečanje kapacitet pristaniške infrastrukture, npr. izgradnja tretjega pomola, prispevalo k povečanju zmogljivosti pretovora v koprskem pristanišču.

V povezavi z morebitno delitvijo Mestne občine Koper na dve občini, se Državnemu svetu postavlja vprašanje vpliva take delitve na načrtovano prostorsko širitev pristanišča in s tem nadaljnje razvojne usmeritve Luke Koper, d. d.

Državni svet se strinja s predlagateljem resolucije, da bo Luka Koper v okviru pomorskih avtocest dobilo težo le ob primerni povezavi z evropsko prometno infrastrukturo, pri tem pa je ključnega pomena pravočasna izgradnja drugega železniškega tira Koper - Divača, ki je v povezavi z izgradnjo tretjega pomola tudi v interesu ladjarjev. Ob napovedani reviziji vseevropskih koridorjev

Državni svet poudarja, da mora Slovenija storiti vse, da popravki V. koridorja ne bi posegli v načrtano železniško traso skozi Slovenijo in s tem negativno vplivali na uresničevanje strateških usmeritev Luke Koper in Slovenije kot pomorske države.

Ker gre v primeru pomorstva za večšine, je po mnenju Državnega sveta drugačen pristop na področju izobraževanja od uveljavljene ureditve ustrezen, poleg tega lahko predstavlja tak pristop pomemben dejavnik, da bo postal pomorski poklic privlačnejši. Mladi bi po dveh letih fakultetnega študija pridobili potrdilo po konvenciji STCW, ki je podlaga za pridobitev licence za zaposlitev na ladji. V povezavi z dejstvom, da pomorščaki po približno sedmih do desetih letih zapustijo ladje in so prepuščeni sami sebi, je dobro, da se pomorščaki, ki ne želijo več pluti, usmerjeno izobražujejo in usposobijo za delo v pomorskem gospodarstvu.

Državni svet tudi podpira skupen projekt Primorske gospodarske zbornice, Luke Koper, d.d. in Mestne občine Koper, ki načrtujejo izgradnjo mednarodnega pomorskega potniškega terminala v Kopru za promet velikih potniških ladij, saj ima lahko v povezavi z dobro logistično povezavo s turističnimi kraji po vsej Sloveniji velik vpliv na nadaljnji razvoj turizma kot pomembne slovenske gospodarske panoge.

Grozdenje na področju ladijskih komponent in malih plovilih že deluje, medtem ko se želi ustvariti pogoje za pomorske grozde še na področju pomorskih veščin in znanja. Ob sedanji veliki razdrobljenosti delovnih mest na tem področju Državni svet pričakuje, da bo nacionalni program pripomogel k povezovanju inovativnih podjetij, ki izdelujejo proizvode za potrebe pomorstva, ter ustvarjanju novih delovnih mest z večjo dodano vrednostjo.

Zaradi lažjega sodelovanja Ministrstva za promet, v katerega delovno področje sodi Luka Koper, z ostalimi resorji, Državni svet podpira ustanovitev medresorske delovne skupine za spremljanje izvajanja nacionalnega programa.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Predlogu zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-2)

Državni svet Republike Slovenije je na 31. seji 10. 11. 2010 sprejel mnenje k Predlogu zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-2) - druga obravnava

Državni svet Republike Slovenije Predloga zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju ne podpira.

Državni svet Republike Slovenije se zaveda, da je potrebno sprejeti Predlog zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju, da se zagotovi dostojne pokojnine in finančno vzdržnost pokojninskega sistema. Nadalje se je potrebno zavedati, da bi v primeru ohranitve obstoječega pokojninskega sistema, zaradi njegove finančne nevzdržnosti v prihodnjih letih neogibno prišlo do zmanjševanja obsega pravic zavarovancev, kar je z vidika socialne države nesprejemljivo, in do povečevanja prispevkov delodajalcev, kar bi negativno vplivalo na konkurenčnost slovenskega gospodarstva. Predlagane spremembe nove pokojninske zakonodaje so tako nujne z vidika zaustavitve padanja pokojnin upokojujencev in zagotovitve pokojnin tudi prihodnjim generacijam.

Po desetih letih veljavnega sistema pokojninskega in invalidskega zavarovanja je potrebno natančno proučiti dobre lastnosti leta 2000 reformiranega pokojninskega sistema, slabosti, vzdržnost sistema za javne finance, primernost odmere in višine pokojnin, invalidsko zavarovanje itd., saj so popravki sistema na določenih segmentih nujni.

Državni svet Republike Slovenije podpira stališče Zveze svobodnih sindikatov Slovenije, da je potrebno poleg finančne vzdržnosti pokojninske blagajne proučiti tudi finančno vzdržnost drugih blagajn, saj se bodo posledice podaljševanja delovne dobe, zaposlovanja v skrajšanih oblikah dela za določen čas, zaposlovanja v okviru malega dela, odrazile na drugih blagajnah (zdravstvena, socialni transferji). Sindikati zato opozarjajo, da mora predlagatelj temeljito proučiti politiko in načine zaposlovanja (mladi so zelo pozno vključeni v plačevanje prispevkov za pokojninsko in invalidsko zavarovanje; za invalide se ne ustvarja novih delovnih mest; določeni prejemki niso podvrženi plačevanju prispevkov; zaposlovanje v okviru malega dela bo povzročilo znatno zmanjšanje višine vplačanih prispevkov itd.). Nadalje ocenjujejo, da je potrebno na področju plačevanja prispevkov v pokojninsko blagajno napraviti red in da morajo vsi gospodarski subjekti obvezno vplačevati prispevke za pokojninsko blagajno (kot možnost naj ostane samo obročno odplačevanje). Poudaril je potrebo po vzpostavitvi aktivne politike zaposlovanja za nedoločen delovni čas, po odpiranju novih delovnih mest, po odpiranju ustreznih delovnih mest za izčrpane starejše delavce, po novih delovnih mestih za invalide, po vključevanju nezaposlenih (približno 100.000) v stalne oblike zaposlitve. Po zagotavljanju finančne discipline in večjega pravnega reda na vseh področjih delovanja naše družbe.

Državni svet ocenjuje, da ni potrebno zaostrovanje razprav glede predloga novega pokojninskega zakona in vznemirjati prebivalstvo, saj ne vemo, koliko časa bodo predlagane spremembe zdržale ter da je potrebno razprave omiliti in postopno izvesti načrtovane spremembe. Vlada kot socialni partnerji naj ob tem delujejo modro in v dobro vseh.

Državni svet podpira stališča Obrtno-podjetniške zbornice. Le-ta meni, da je potrebno v času gospodarske, finančne in moralne krize v Sloveniji zadeve zapeljati na pravo pot. Zbornica ne podpira sprememb pokojninske zakonodaje v delu, ko enormno dviguje osnove za plačilo prispevkov in to za 50 % za samozaposlene ter da širi plačevanje prispevkov od dnevnic, kilometrin in drugih prejemkov, ki predstavljajo kritje dejanskih stroškov poslovanja. Obrtno-podjetniška zbornica je v letošnjem letu z organizacijo mednarodne konference na temo sive ekonomije, ob prisotnosti uglednih strokovnjakov iz tujine, poskušala pomagati Vladi Republike Slovenije in njenim izvršilnim organom pri razkrivanju poslovanja gospodarskih subjektov s sivega trga. Siva ekonomija v Sloveniji obsega približno 27,5 odstotkov BDP, kar pomeni, da država vsako leto izgubi okoli 10 milijard evrov. Obrtno-podjetniška zbornica želi, da se z ostrimi in učinkovitimi ukrepi obseg sive ekonomije zmanjša na minimum. S tem bo pridobilo tako gospodarstvo kot država. Novi prilivi v državni proračun in druge javne blagajne bodo vplivati na nižje obremenitve gospodarstva, tako z davki kakor socialnimi prispevki. Obrtniki in podjetniki so se vedno zavzemali za pravni red na tem področju in se jih zato neupravičeno drži sloves, da so prav oni utajevalci davkov in prispevkov. Največji problem neplačevanja slednjih predstavljajo veliki sistemi, tudi v lasti države, ki so od Vlade Republike Slovenije ob sodelovanju DURS-a dobili dovoljenja za odlog plačil tudi za 5 in več let (Slovenske železnice). Ti veliki sistemi so tudi veliki finančni neplačniki in ob sedanjih pojavih, ko gredo v stečaj ali prisilno poravnavo, potegnejo v veliko nelikvidnost in celo propad manjša podjetja in obrtnike ter podjetnike. Državni svet zato upravičeno pričakuje, da bo Vlada na tem področju v najkrajšem času napravila red.

Državni svet podpira opozorila Zveze delovnih invalidov Slovenije glede predlaganih rešitev v novem Zakonu o pokojninskem in invalidskem zavarovanju, ki ne vlivajo zaupanja. Od leta 2004 se invalidi intenzivno zavzemajo za aktivno politiko zaposlovanja, vendar ugotavljajo, da jih večina (približno 15.000) ostaja v pasivni evidenci Zavoda za zaposlovanje, s prejemki 248 evrov na mesec in postavlja se vprašanje, kako naj s tem zneskom preživijo. Po novih zakonskih predlogih pa se pripravlja tudi odtujitev njihovega premoženja v primerih, ko bodo zaprosili za socialno pomoč. Iz Predloga zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju je izločen institut telesnih okvar in invalidnine. Glede na to, da so zneski invalidnin, ki pripadajo osebam s težjimi telesnimi okvarami, nizki, je nerazumljivo, da želi zakonodajalec prizadeti ravno najbolj ogrožene in nemočne osebe. Telesna okvara je po sedanjem zakonu podana, če nastane pri zavarovancu izguba, bistvenejša poškodovanost ali znatnejša onesposobljenost posameznih organov ali delov telesa. Tem osebam bo z izločitvijo telesnih okvar storjena nepopravljiva krivica. Glede na veliko družbeno razslojevanje se invalidi bojijo, da bodo oni največje žrtve pokojninske reforme.

Prav tako Državni svet podpira opozorila Zveze društev slepih in slabovidnih Slovenije, ki opozarjajo na nujnost, da telesne okvare ostanejo v sistemu pokojninskega in invalidskega zavarovanja. Med drugim je to potrebno tudi zaradi tega, ker mnogi predpisi (zakoni, pravilniki) osnovo za upravičenost do določenih pravic oz. ugodnosti opredeljujejo na stopnji (odstotku) od telesne okvare. Telesna okvara je nekaj povsem drugega kot invalidnost. Tudi Mednarodna klasifikacija funkcioniranja, zmanjšanih zmožnosti in zdravja ne izhaja iz invalidnosti, pač pa iz oviranosti, ki je posledica različnih telesnih okvar. Prav tako mora iz pokojninskega zakona izhajati pravica do nadomestila za telesno okvaro in pravica do nadomestila za invalidnost. Enako kot dodatek za pomoč in postrežbo tudi nadomestilo za telesno okvaro in nadomestilo za invalidnost nista in ne moreta biti socialna transferja. Državni svet zato apelira na Vlado, naj invalide obravnava enakopravno z drugimi državljani in naj jih ne poskuša iztisniti iz sistema pokojninskega in invalidskega zavarovanja. Vlado nadalje poziva naj vzpostavi humane medsebojne odnose, vrne naj zaupanje v sistem invalidskega zavarovanja in v ospredje družbe postavi človeške vire in potencialne.

Državni svet je bil soglasen, da je potrebno modernizacijo pokojninske reforme izvajati razumno, postopno in na osnovi družbenega konsenza s tem, da se pridobljenih pravic zavarovancev ne zmanjšuje. To še zlasti velja za uveljavljene pravice invalidov iz pokojninskega in invalidskega zavarovanja, katerih del je bil brez ekonomske utemeljitve prenešen v okvir socialnih transferjev na področje socialne varnosti. Vlada Republike Slovenije naj vse napore usmeri v vzpostavitev ponovnega medsebojnega zaupanja vseh subjektov družbe. Poišče naj krivce za sedanje težke gospodarske in finančne razmere ter naj jih postavi pred odgovornost. Pokojninsko reformo naj ne pelje s ciljem, da bo všečna Evropi, temveč v cilju pravične družbene porazdelitve finančnih bremen. V času, ko brez družbenega konsenza sprejemamo nove zakone na področju dela in socialnih zavarovanj, odpiramo in poglobljamo veliko nezaupanje in nezadovoljstvo med državljani, ki iščejo razrešitve problemov z nastopi na ulici. S to prakso pa bi se moralo prekiniti. Državni svet zato poudarja, naj Vlada pokojninsko reformo izpelje po posameznih segmentih postopoma in naj pri tem temeljito prouči vsa odprta vprašanja in se do njih opredeli pred sprejemom Predloga zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju v Državnem zboru.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Predlogu zakona o motornih vozilih (ZMV)

Državni svet Republike Slovenije je na 31. seji 10. 11. 2010 sprejel mnenje k Predlogu zakona o motornih vozilih (ZMV) - druga obravnava.

Državni svet podpira Predlog zakona o motornih vozilih, ki ureja celoten življenjski cikel motornega vozila od njegove odobritve, izdaje dokumentov in registracije, periodičnega pregledovanja tehničnega stanja vozila, do njegove deregistracije.

Državni svet pozitivno ocenjuje ponovno uvedbo obvezne odjave vozila pri vsaki spremembi lastništva registriranega vozila ob istočasnem vpisu novega lastnika v evidenco, saj se s tem prejšnji lastnik vozila razreši negotovosti, povezane z ravnanjem kupca, ki se v mnogih primerih sploh ni vpisal v evidenco in javil spremembe lastništva.

V zvezi z določbo 35. člena, po kateri se ohranja vezanost registrske tablice na vozilo, Državni svet opozarja na pobudo državnega svetnika Cvetka Zupančiča, ki jo je podprl na 6. seji 23. 4. 2008, da bi bile oznake na registrskih tablicah motornih vozil skladne s stalnim bivališčem lastnika in registrskim območjem oziroma vezane na lastnika vozila. Čeprav je Ministrstvo za notranje zadeve zavrnilo pobudo in to tudi obrazložilo v odgovoru z dne 23. 5. 2008, Državni svet ocenjuje, da je s preventivno varnostnega vidika vezanost registrske tablice na lastnika vozila bolj primerna.

Državni svet podpira vsebino 46. člena, da se izvaja nadzor traktorjev tudi zunaj cestnega prometa, saj se veliko nesreč s smrtnim izidom zgodi prav zunaj cestnega prometa pri opravljanju kmetijskih in gozdarskih del.

Državni svet podpira pripombe Avto moto zveze Slovenije k 84. členu Predloga zakona (veljavnost pooblastil) in pričakuje, da jih bo predlagatelj zaradi večje jasnosti tudi upošteval.

Državni svet predlaga, da se v nadaljnji obravnavi pripombe GZS, Združenja za promet, ponovno preučijo, še posebej opozarja na pripombo k 50. členu glede frekvence tehničnih pregledov za osebna vozila. S Predlogom zakona se ohranja sedanja ureditev, po kateri se za osebna vozila ("druga vozila") izvede prvi tehnični pregled štiri leta po prvi registraciji. Iz obrazložitve Predloga zakona pa izhaja, da je bilo mnenje večine v strokovni delovni skupini, ki svetuje ministru za promet pri pripravi tega zakona, da bi bilo treba vrniti rok za izvedbo prvega tehničnega pregleda s štirih nazaj na tri leta, kot je bilo to pred spremembo Zakona o varnosti cestnega prometa v letu 2006. To stališče je tudi v skladu s priporočilom mednarodne organizacije za tehnične preglede in je poudarjeno tudi v rezultatih projekta AUTOFORE, ki je bil izveden v sodelovanju EU in mednarodne organizacije za tehnične preglede. Ob tem Državni svet opozarja na navedbe pripravljavca zakona, ki se je odločil, da "mnenja zaenkrat ne upošteva, ker je bila odločitev o podaljšanju roka sprejeta šele pred kratkim na podlagi obsežne strokovne in politične debate". Taka odločitev je po mnenju Državnega sveta v nasprotju s ciljem zakona, to je zagotavljanje višjih standardov varnosti vozil v Sloveniji in njihovega vpliva na okolje.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Predlogu zakona o voznikih (ZVoz)

Državni svet Republike Slovenije je na 31. seji 10. 11. 2010 sprejel mnenje k Predlogu zakona o voznikih (ZVoz) - druga obravnava.

Državni svet podpira Predlog zakona o voznikih, ki se osredotoča na pravila in pogoje za udeležbo voznikov v cestnem prometu in usposabljanje kandidatov za voznike motornih vozil s ciljem povečanja varnosti cestnega prometa in s tem zmanjšanja prometnih nesreč z najhujšimi posledicami.

Državni svet podpira pripombo Skupnosti občin Slovenije k 5. členu Predloga zakona, saj se ne strinja s prenosom vsebine prometne vzgoje na civilno družbo. Izvajanje vsebine prometne vzgoje za varno udeležbo v cestnem prometu v okviru civilne družbe ne moremo enačiti z vzgajanjem in usposabljanjem mladih v okviru vzgojno izobraževalnih ustanov. Po mnenju Državnega sveta mora biti prometna vzgoja sistemsko vključena v osnovnošolske in srednješolske izobraževalne programe, pri čemer niti ni pomembno, ali gre za samostojne učne predmete ali se prometne vsebine vključujejo v druge predmete. Poleg tega že Resolucija o nacionalnem programu varnosti cestnega prometa za obdobje 2007 - 2011 določa vključitev prometne vzgoje v kurikularne izobraževalne vsebine na osnovnih in srednjih šolah. Vzgoja in preventiva najmlajših, ki je najbolj ranljiva kategorija udeležencev v cestnem prometu, je tako pomembna, da je skrajni čas, da nekaj naredimo in presežemo sedanjo prakso vzgajanja osnovnošolcev preko prometnega krožka, kolesarskega izpita in še kakšne akcije preko sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu. Državni svet se strinja s Skupnostjo občin Slovenije, da bi ohranitev vsebine 5. člena Predloga zakona povzročila konec organiziranega usposabljanja otrok in mladostnikov s področja prometne vzgoje, posledično pa bo slabša prometna varnost otrok in mladostnikov. Državni svet pričakuje, da bo Zavod Republike Slovenije za šolstvo pripravilo analizo, ki bo pokazala, na kakšen način se prometne vsebine izvajajo v izobraževanih programih.

Državni svet na podlagi navedenega predlaga, da se 5. člen spremeni tako, da se glasi:

"Vzgoja in izobraževanje za varno udeležbo v cestnem prometu se zagotavlja v programih predšolske vzgoje ter programih osnovnošolskega in srednješolskega programa. Podrobnejša merila določi minister, pristojen za šolstvo, s pravilnikom. "

Državni svet podpira tudi pripombo Skupnosti občin Slovenije k 6. členu Predloga zakona, da je svet za preventivo in vzgojo v cestnem programu posvetovalni organ župana, ki je kot neposredno izvoljen občinski organ običajno odgovoren za izvajanje programov za varnost v prometu. Državni svet se je seznanil, da je pripravljavec zakona upošteval stališče Službe Vlade Republike Slovenije za lokalno samoupravo in regionalno politiko, da Zakon o lokalni samoupravi ne pozna posvetovalnega telesa župana in bi to pomenilo degradiranje občinskega sveta, ki kot najvišji organ občine sprejema pomembne odločitve pri oblikovanju politike varnosti v cestnem prometu in da sedanji svet za preventivo in vzgojo v cestnem programu omogoča neposreden vpliv na odločitve občinskega sveta. V zvezi z navedenim stališčem Državni svet opozarja, da se svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu ustanavlja na podlagi tega zakona in ne Zakona o lokalni samoupravi, predvsem pa je najbolj pomembno, kdo prevzame odgovornost za izvajanje programov v cestnem prometu.

Peti odstavek 6. člena Predloga zakona določa, da se sredstva za financiranje nalog preventive in vzgoje v cestnem prometu na lokalni ravni zagotovijo s proračuni lokalnih skupnosti in drugih sredstev. Državni svet se pridružuje stališču Skupnosti občin Slovenije, da ta določba pomeni večjo finančno obremenitev občin za financiranje nalog preventive in vzgoje v cestnem prometu in tudi delno povečanje obsega teh nalog, kar pa se skozi pogajanja o primerni porabi ne odraža. Državnemu svetu se tudi postavlja vprašanje, katera "druga sredstva" bodo predstavljala vire financiranja teh nalog. Ob tem se je Državni svet seznanil, da je predlagatelj leta 2007, v okviru priprave ene od sprememb Zakona o varnosti v cestnem prometu, predlagal, da bi bila polovica sredstev iz naslova glob, ki jih poberejo občinski redarji, namenjena povečanju prometne varnosti v lokalni skupnosti, vendar tega predloga Služba Vlade Republike Slovenije za lokalno samoupravo in regionalno politiko ter Ministrstvo za finance nista podprla, ker naj bi bila vsa sredstva iz naslova glob sredstva integralnega proračuna. S temi sredstvi bi lahko povečali prometno varnost v občinah, delno tudi za delovanje svetov za preventivo in vzgojo v cestnem prometu.

Kandidati za voznike motornih vozil se v večjih krajih usposabljaajo pod težjimi pogoji kot v manjših krajih, kjer npr. nimajo semaforiziranih križišč, krožnih krožišč ali avtoceste, posledično pa so vozniki motornih vozil različno usposobljeni. Državni svet zaradi tega podpira prizadevanja predlagatelja, da imajo vsi kandidati za voznike motornih vozil enake pogoje usposabljanja in izobraževanja za pridobitev voznškega izpita, kar naj bi se zgodilo tudi preko reorganizacije izpitnih centrov. Državni svet se strinja, da se bodo inštruktorji v šolah vožnje lahko posvetili sami vožnji in manj prometnim pravilom (stvar preizkusa teoretičnega znanja) takrat, ko bo pridobljeno teoretično znanje na visoki ravni.

Državni svet opozarja na 30. člen Predloga zakona, ki določa pogoje za opravljanje dejavnosti usposabljanja kandidatov. V 3. točki četrtega odstavka je določeno, da je lahko predavatelj cestnoprometnih predpisov tudi oseba, ki je predavala pred 1. 5. 1998, v prehodni določbi 96. člena pa je v 2. točki določeno, da morajo vse osebe, ki predavajo cestnoprometne predpise, pridobiti ustrezno izobrazbo sedme stopnje do 1. januarja 2018. Po mnenju Državnega sveta je ta predlog ustavno sporen. Osebe, ki so bile učitelji vožnje pred 1. 5. 1998, so takrat imele dovoljenje tudi za predavatelje cestnoprometnih predpisov in zato mora po mnenju Državnega sveta ta pravica ostati. Državni svet ob tem opozarja, da v osnutku zakona, ki je bil v javni obravnavi, te prehodne določbe ni bilo in je bila umeščena naknadno.

30. člen Predloga zakona tudi določa, da lahko učijo praktični del voznškega izpita osebe, ki imajo na dan 1. oktobra 2012 več kot deset let dovoljenje za učitelja vožnje (3. točka petega odstavka). V prehodni določbi 96. člena pa je določeno, da morajo vsi ostali v prehodnem obdobju do 1. januarja 2018 pridobiti šesto stopnjo. Tudi ta predlog je po mnenju Državnega sveta ustavno sporen. Tistim osebam, ki so imele že pred tem datumom dovoljenje za poučevanje praktičnega dela voznškega izpita, bi morala pravica izvajanja praktičnega dela voznškega izpita ostati, ker gre za poseg v pridobljene pravice učiteljev vožnje.

Državni svet opozarja tudi na 5. točko 35. člena, ki določa, da dovoljene za učitelja vožnje določene kategorije lahko pridobi oseba, ki v evidenci kazenskih točk nima vpisanih več kot pet kazenskih točk. Ta rešitev bi bila primerna, če bi ta pogoj veljal za vse tiste, ki delajo na področju prometa (policisti, prometni inšpektorji, izpitne komisije, carina, itd.) in so prav tako zadolženi za varnost cestnega prometa kot učitelji vožnje.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Predlogu zakona o pravilih cestnega prometa (ZPrCP)

Državni svet Republike Slovenije je na 31. seji 10. 11. 2010 sprejel mnenje k Predlogu zakona o pravilih cestnega prometa (ZPrCP) - druga obravnava.

Državni svet podpira Predlog zakona in novosti glede na veljavno ureditev, ki so usmerjene v povečanje varnosti vseh udeležencev v cestnem prometu. Državni svet podpira določitev sankcij za prekrške glede na njihovo težo, kar pomeni, da se predpisujejo strožje sankcije za voznike, ki storijo najhujše prekrške zoper varnost cestnega prometa, obenem pa nižje sankcije za prekrške, ki bistveno ne vplivajo na varnost cestnega prometa.

Državni svet podpira zvišanje glob za najhujše prekrške, vendar opozarja, da predlagatelj strožjega sankcioniranja ni utemeljil z analizo, ki kaže na vzročno povezavo med višino globe in številom (najhujših) prekrškov zoper varnost cestnega prometa. Državni svet ocenjuje, da bi kazalo višino globe določiti tudi glede na objektivno okoliščino, v kateri je storjen prekršek (npr. pomanjkanje parkirnih mest v primeru nepravilnega parkiranja), in premoženjsko stanje storilcev prekrškov. Na podlagi prikaza ureditve v drugih pravnih sistemih Državni svet ugotavlja, da so predpisane globe za istovrstne prekrške v prikazanih državah (npr. Italija, Francija, Nemčija, Avstrija) nižje kot jih predvideva Predlog zakona. Državni svet poziva predlagatelja, da še pred odločanjem o zakonu v Državnem zboru predloži analizo, ki bo jasno pokazala, kako višina globe vpliva na spoštovanje cestnoprometnih predpisov.

Državni svet meni, da samo z ukrepom strožjega sankcioniranja storilcev prekrškov ne bomo povečali varnosti v cestnem prometu, ampak bomo to dosegli ob istočasnem izvajanju ukrepa vzgoje in izobraževanja mladih udeležencev v cestnem prometu, kar namerava predlagatelj prepustiti civilni družbi, ter z izboljšanjem kakovosti cestne infrastrukture in prometne opreme, za kar pa je vedno manj sredstev.

Državni svet tudi meni, da povratniki, ki dnevno ogrožajo varnost v cestnem prometu in ne plačujejo kazni, niso dovolj sankcionirani. Zakon bi moral za tovrstne storilce določiti strožje kazni (npr. pridržanje ali pripor, dokler kazni ni plačana).

Državni svet podpira natančno opredelitev pristojnosti občinskega redarstva v 15. členu Predloga zakona, s čimer se preprečuje različno tolmačenje obsega njihovih nalog.

Državni svet podpira namero predlagatelja, da bo v nadaljnji obravnavi z amandmajem k 17. in 34. členu ohranil veljavno ureditev, po kateri je uporaba kolesarskih zaščitnih čelad obvezna za otroke, ne pa tudi za odrasle.

Državni svet opozarja na pripombo Višjega sodišča v Ljubljani, Oddelka za prekrške, ki se ne strinja s črtanjem določbe o povzročitvi prometne nesreče kot kvalificirane oblike prekrška. Udeleženec cestnega prometa bo tako v primeru povzročitve prometne nesreče I. (povzročena materialna škoda) ali II. (povzročene lahke telesne poškodbe) kategorije kaznovan le za temeljni prekršek (npr. neprimerno hitrost, rdeča luč, nepravilna smer vožnje, itd), kar pomeni, da se za navedene prometne nesreče vzročna zveza med kršitvijo in nastalo posledico ne bo ugotavljala,

ampak se bo ugotavljalo samo, ali je kršitelj storil dejanje, ki je določeno kot prekršek, ali ne. Poleg utemeljitve Višjega sodišča v sodišča v Ljubljani, Oddelka za prekrške, ki predlaga dopolnitev zakona z novim 112. členom, Državni svet opozarja, da se s črtanjem povzročitve prometne nesreče kot kvalificirane oblike prekrška zmanjšuje pravna varnost oškodovancev, saj bodo morali za povrnitev škode iz naslova zavarovalne police v civilnopravnem postopku dokazovati vzročno zvezo med prometno nesrečo, ki jo je povzročil drug voznik, in nastalo škodo (materialna škoda ali lahka telesna poškodba). V veljavni ureditvi je v interesu povzročitelja prometne nesreče, da se dogovori z oškodovanim voznikom, sedaj pa to ne bo več v njegovem interesu. Ne glede na to, da po besedah predlagatelja stroški za tovrstne prekrške lahko presegajo stroške za najhujše prekrške, Državni svet poudarja, da odločitve o tem vprašanju ne moremo prepustiti zavarovalnicam, ampak mora zakon dati pravno podlago za uveljavitev pravic voznikov, ki so oškodovani v prometni nesreči. Zato Državni svet predlaga ponovno preučitev predloga, da se ohrani veljavna ureditev, po kateri je povzročitev prometne nesreče kvalificirana oblika prekrška.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Predlogu zakona o cestah (ZCes-1)

Državni svet Republike Slovenije je na 31. seji 10. 11. 2010 sprejel mnenje k Predlogu zakona o cestah (ZCes-1) - druga obravnava.

Državni svet podpira Predlog zakona o cestah.

Državni svet ocenjuje, da se pri načrtovanju, gradnji in upravljanju cest že danes upoštevajo zelo visoki varnostno tehnični standardi, določeni s podzakonskimi akti, na drugi strani pa je stanje državnih in tudi lokalnih cest slabo. Po mnenju Državnega sveta bi se lahko pri projektiranju in gradnji cest znižali tehnične standarde, vendar ne na račun varnosti.

V Sloveniji se soočamo z neurejenimi razmerami na področju odmere državnih in občinskih cest, še večji problem predstavljajo lastninska razmerja oziroma neurejenost zemljiškoknjižnih razmer. Za ureditev premoženjsko-pravnih razmerij in postopke določanja in označevanja meje javnih cest potrebujemo dodatna finančna sredstva v proračunu države in občin, pri čemer zakon ne rešuje teh starih bremen. Državni svet podpira rešitev, da daje zakon pravno podlago za ustanovitev služnosti na javni cesti, ki jo lahko v skrajnem primeru država oziroma občina tudi enostransko uveljavi, vendar ta možnost zahteva dodatna finančna sredstva (po civilno - pravnih predpisih).

Državni svet ugotavlja, da 5. člen Predloga zakona določa prepoved oranja na razdalji manj kot 4 metre od roba cestnega sveta v pravokotni smeri na cesto ali na razdalji manj kot 1 meter od roba cestnega sveta vzporedno s cesto, medtem ko saditev poljščin v določeni razdalji od roba ceste izrecno ni prepovedana, ampak zakon določa možnost ustanovitve stvarne služnosti v javno korist, s katero lahko trajno ali začasno omejimo npr. saditev poljščin na poljih ob cestah, če zmanjšujejo vidljivost ceste, kar pa je povezano s stroški za plačilo služnosti.

V zvezi z ohranitvijo veljavne ureditve v 46. členu Predloga zakona, po kateri se lahko za organiziranje in vodenje gradnje ter vzdrževanja določenih državnih cest in upravljanje teh cest ustanovi posebna gospodarska družba pod pogoji in na način, kot to določi poseben zakon, Državni svet opozarja na trenutno nepreglednost institucij na tem področju (npr. Direkcija RS za ceste, koncesionarji, upravljavci, DDC svetovanje inženiring, d.o.o., številne komisije). Po mnenju Državnega sveta je nujna reorganizacija opravljanja strokovnih nalog in izvajanja gradnje ter upravljanja državnih cest, še posebej v odnosu do veljavnega državnega proračuna oziroma njegovega (drugega) rebalansa, ki je praktično okrnil vse načrtovane programe gradnje, obnove in vzdrževanja državnih cest. Vsebinska 46. člena Predloga zakona daje pravno podlago za morebitno reorganizacijo Direkcije Republike Slovenije za ceste, ki se kot organ v sestavi Ministrstva za

promet zelo težko odziva na trenutno stanje cestne infrastrukture. Državni svet ugotavlja, da sta ključna problema Direkcije RS za ceste zagotavljanje kadrov in drugih finančnih virov, saj je danes edini finančni vir državni proračun, pa še ta vir se ob rebalansu državnega proračuna zmanjšuje (npr. za vzdrževanje cest). Državni svet je bil seznanjen, da bo predlagatelj zakona po sprejemu tega zakona pristopil k pripravi posebnega zakona za ustanovitev bodoče družbe za ceste po zgledu Družbe Republike Slovenije za avtoceste.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Predlogu zakona o prostovoljstvu (ZProst)

Državni svet Republike Slovenije je na 32. seji 8. 12. 2010 sprejel mnenje k Predlogu zakona o prostovoljstvu (ZProst) - druga obravnava.

Državni svet podpira predlog zakona.

Državni svet poudarja, da je prostovoljstvo eden temeljnih kamnov civilne družbe, saj oživlja najplemenitejša stremljenja človeštva - prizadevanja za mir, svobodo, priložnost, varnost in pravičnost za vse ljudi. V dobi globalizacije in nenehnih sprememb, postaja svet vse bolj zapleten in dogajanja v njem vse bolj soodvisna. Prostovoljstvo daje priložnost za podpiranje in krepitev človeških vrednot, skupnosti, skrbi in pomoči. Daje možnost za uveljavitev pravic in odgovornosti ter uresničitev človeških potencialov in možnosti za premostitev razlik, ki nas ločujejo, da lahko živimo skupaj v zdravih, zadovoljnih skupnostih in iščemo inovativne rešitve za skupne probleme.

Predlog zakona sledi dolgoletnim prizadevanjem številnih prostovoljcev, civilne družbe, društvenim organizacijam, priporočilu Varuha človekovih pravic in prizadevanj Državnega sveta v znak podpore in spodbude za skupno sooblikovanje predloga zakona o prostovoljstvu.

Ob obravnavi Predloga zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami je bilo izraženo posebno priznanje gasilcem in reševalcem ter vsem ostalim prostovoljnimi delavcem, ki z izvajanjem nalog zaščite, reševanja in pomoči opravljajo humano delo za državljane. V tem smislu je bila dana podpora prizadevanju za ureditev prostovoljnega dela v okviru Zakona o prostovoljstvu.

Zakonsko urejanje prostovoljnega dela ni potrebno le zgolj zaradi reguliranja odnosov vseh vključenih akterjev, temveč predvsem zaradi priznanja pomembnosti tega področja za družbo ter vzpostavitev stimulativnega okolja za njegov hitrejši razvoj. V tem smislu Državni svet ugotavlja in poudarja, da so v postopku priprave predloga zakona sodelovale NVO, društva (npr. Slovenske filantropije, Združenja za promocijo prostovoljstva, Planinske zveze Slovenije, Centra za informiranje, sodelovanje in razvoj nevladnih organizacij) in drugi akterji ter skupaj sooblikovali predlog.

V obdobju krize in številnih problemov, ko družbena klima ni najbolj naklonjena prostovoljnemu delu bi bilo potrebno okrepiti spodbujanje prostovoljstva. Okrepiti bi kazalo pozornost projektom namenjenim mladim in prostovoljstvu. Za spodbujanje prostovoljstva je zato potrebno zagotoviti stalno promocijo in akcije v smeri ozaveščanja ljudi.

Državni svet poudarja, da je potrebno prostovoljcem izkazati priznanje za nesebično pomoč ljudem. Pomembno je, da se na najvišji ravni vzpostavi mehanizem moralne podpore prostovoljnemu delu. V zvezi s podelitvijo finančne nagrade je bil izražen pomislek o morebitnem razdvajanju saj nakazuje nasprotje s temeljno idejo prostovoljstva. Ob tem je bila kot dobra praksa izpostavljeno večletno sodelovanje Državnega sveta, Zveze društvenih organizacij Slovenije in civilne družbe ob Mednarodnem dnevu prostovoljstva in organizaciji svečanosti ob podelitvi vsakoletnih priznanj Državnega sveta.

Glede na utečene aktivnosti, ob vsakoletni pripravi svečanosti ob Mednarodnem dnevu prostovoljcev in podelitvi priznanj Državnega sveta bi morda kazalo smiselno upoštevati Državni svet Republike Slovenije (določbah 42. člena do 47. člena predloga zakona: državna priznanja, podelitev Nagrade in Priznanja, sredstva.)

V zvezi z vpisnikom prostovoljskih organizacij in prigrasitev v vpisnik (38. in 39. člen predloga) je bilo glede na pravno prakso v lokalnih skupnostih izražena bojazen o morebitnih zlorabah poskusov pridobivanja statusa in poudarjena potreba po objektivnih kriterijih za vpis in pridobivanje statusa prostovoljca.

Zagotavljanje nadomestila za upravičeno uporabo lastnih sredstev se obračuna po dejanskih stroških, vendar na letni ravni ne smejo presegati 15% višine bruto povprečne mesečne plače zaposlenih v Sloveniji za januar preteklega koledarskega leta (četrti odstavek 31. člena predloga) mora biti pregledno. Povračilo stroškov ni obdavčeno.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Mnenje k Dopolnjenemu predlogu zakona o dopolnitvi Zakona o sodelovanju med Državnim zborom in Vlado v zadevah Evropske unije (ZSDZVZEU-B)

Državni svet Republike Slovenije je na 32. seji 8. 12. 2010 sprejel mnenje k Dopolnjenemu predlogu zakona o dopolnitvi Zakona o sodelovanju med Državnim zborom in Vlado v zadevah Evropske unije (ZSDZVZEU-B) - druga obravnava.

Državni svet ne podpira Dopolnjenega predloga zakona.

Predlog zakona o dopolnitvi Zakona o sodelovanju med Državnim zborom in Vlado v zadevah Evropske unije, ki ga je Državnemu zboru predložila skupina poslancev s prvopodpisanim Antonom Anderličem, s katerim se predlaga ureditev postopka sodelovanja med Vlado in Državnim zborom za primere, ko bi Državni zbor sprejel sklep o kršitvi načela subsidiarnosti z zakonodajnim aktom institucij Evropske unije, sta obravnavali Komisija Državnega sveta za državno ureditev na 78. seji 16. 11. 2010 in Komisija Državnega sveta za mednarodne odnose in evropske zadeve na 33. seji 26. 11. 2010. Komisiji Državnega sveta nista podprli Predloga zakona.

Komisiji Državnega sveta sta mnenje posredovali Odboru Državnega zbora za notranjo politiko, javno upravo in pravosodje, ki je Predlog zakona obravnaval na 25. seji 30. 11. 2010 in na podlagi prvega odstavka 133. člena Poslovnika Državnega zbora pripravil Dopolnjen predlog zakona o dopolnitvi Zakona o sodelovanju med Državnim zborom in Vlado v zadevah Evropske unije.

Državni svet ugotavlja, da amandma poslanskih skupin Socialnih demokratov, ZARES, DeSUS, Liberalne demokracije Slovenije in nepovezanih poslancev, ki ga je sprejelo matično delovno telo Državnega zbora k 1. členu Predloga zakona, ureja postopek za primer, ko Državni zbor sprejme sklep z obrazložitvijo, v kateri so navedene kršitve, nalog za vložitev tožbe in usmeritvena navodila za zastopanje. Državni zbor pošlje omenjene dokumente Državnemu pravobranilstvu in ne Vladi, kot je predvideval predlagatelj zakona. Državno pravobranilstvo na podlagi prejetih dokumentov in ob sodelovanju Državnega zbora pripravi končno besedilo tožbe in jo vloži na Sodišče EU. O poteku postopka pred Sodiščem EU, o svojih dejavnostih v zvezi z njim ter o sprejetih odločitvah Sodišča Državno pravobranilstvo obvešča Državni zbor.

S sprejetim amandmajem k 1. členu Predloga zakona Državno pravobranilstvo nadomešča Vlado pri tistih nalogah, ki jih je zanjo predvideval Predlog zakona. Amandma sledi določbi 11. člena Zakona o državnem pravobranilstvu, ki določa, da Državno pravobranilstvo zastopa Republiko

Slovenijo pred tujimi in mednarodnimi sodišči. Čeprav Zakon o državnem pravobranilstvu v omenjeni določbi izrecno ne navaja tudi zastopanja pred Sodiščem EU, v praksi Državno pravobranilstvo zastopa Republiko Slovenijo tudi pred tem Sodiščem. Vlogo in naloge Državnega pravobranilstva se bo izrecno določilo v primeru tožbe zaradi kršitve načela subsidiarnosti z zakonodajnim aktom pred Sodiščem EU, ki bo vložena na podlagi sklepa Državnega zbora.

Državni svet ugotavlja, da je "temeljni cilj zakona urediti sodelovanje med Državnim zborom in Vlado, potem ko Državni zbor sprejme sklep, da je bilo z zakonodajnim aktom institucij EU kršeno načelo subsidiarnosti". Sprejeti amandma k 1. členu Predloga zakona določa, da Državni zbor "sklep z obrazložitvijo, v kateri so navedene kršitve, nalog za vložitev tožbe in usmeritvena navodila za zastopanje posreduje državnemu pravobranilstvu." Primarni pravni red Evropske unije daje isto pravico tako državi kot takšni (11. člen Zakona o državnem pravobranilstvu) in tudi njenemu parlamentu, da se glede vložitve tožbe zaradi kršitve načela subsidiarnosti z zakonodajnim aktom EU oba upravičena subjekta odločata samostojno. V primeru zastopstva Državnega pravobranilstva Državni svet opozarja na morebitno možnost situacije kolizije stališč Vlade in Državnega zbora.

Lizbonska pogodba je prinesla nove pristojnosti nacionalnih parlamentov, pri čemer državam članicam prepušča, da v nacionalni zakonodaji uredijo izvajanje teh pristojnosti. Lizbonska pogodba daje nacionalnim parlamentom pri zadevah Evropske unije prvič jasno vlogo, ki se razlikuje od vloge njihovih nacionalnih vlad. Tako bodo nacionalni parlamenti (Državni zbor in Državni svet) prispevali k močnejšemu demokratičnemu nadzoru in Unijo še bolj približali državljanom in državljanom ter učinkovito prispevali k oblikovanju evropskega političnega prostora.

Glede načela subsidiarnosti daje Lizbonska pogodba nacionalnim parlamentom nove pristojnosti, ki jih spodbujajo, da se v postopek oblikovanja politike na ravni Unije dejavno vključijo že v zgodnji fazi ter da so vključeni v preverjanje spoštovanja tega načela do sprejetja zakonodajnega akta v institucijah EU. V primeru kršitve načela subsidiarnosti z zakonodajnim aktom institucij EU lahko celo sprožijo tožbo pred Sodiščem EU. Bistvo sprememb, ki jih je vpeljala Lizbonska pogodba je ravno v samostojnosti nacionalnih parlamentov pri presoji subsidiarnosti neodvisno od presoje vlade.

V primeru kršitve načela subsidiarnosti z zakonodajnim aktom institucij V državah članicah EU obstaja različna praksa in različni nivoji urejanja. Tako imata npr. v Nemčiji oba domova nemškega parlamenta pravico pričeti postopek pred Sodiščem EU. Na Češkem o osnutku tožbe lahko odloča Senat. Glede na nove pristojnosti nacionalnih parlamentov, ki jih zagotavlja Lizbonska pogodba in različne prakse nadzora nad upoštevanjem načela subsidiarnosti, državni svetniki pogrešajo možnost sodelovanja Državnega sveta.

Glede na to, da slovenski parlament sestavljata dva domova, Državni zbor in Državni svet, bi bilo smotno njuno vlogo v zadevah Evropske unije urediti na enem mestu. Žal trenutno veljavni zakon ureja zgolj sodelovanje med Državnim zborom in Vlado in popolnoma izpušča Državni svet.

Državni svet ima k dopolnjenemu predlogu zakona konkretno pripombo k 1. členu:

Besedilo 1. člena se spremeni tako, da se glasi:

"V besedilu prvega odstavka 11.a člena se za besedama "državni zbor" doda besedilo "ali državni svet".

V besedilu drugega odstavka 11.a člena se za besedama "državnega zbora" doda besedilo "oziroma državnega sveta".

V besedilu tretjega odstavka 11.a člena se za besedama "državni zbor" doda besedilo "oziroma državni svet"."

Vloga Državnega sveta na področju zadev Evropske unije ni urejena primerno, saj je urejena zgolj na ravni poslovnika Državnega zbora. Vendar vloge Državnega sveta ne moremo spregledati. Državni svet neposredno sodeluje z Državnim zborom in njegovimi delovnimi telesi. Zadeve, ki se nanašajo na zadeve Evropske unije najprej obravnava v okviru Komisije za mednarodne odnose in evropske zadeve Državnega sveta. Navedena komisija obravnava tudi skladnost posameznih zakonodajnih predlogov z načelom subsidiarnosti. Predstavnik Državnega sveta je vabljen na seje odborov, pristojnih za evropske zadeve, ne glede na to, ali predhodno pošlje svoje mnenje ali ne. Državni svet namreč lahko že na podlagi Ustave daje mnenje o vseh zadevah iz pristojnosti Državnega zbora, kar vključuje tudi zadeve Evropske unije, na podlagi Zakona o Državnem svetu pa mu mora predsednik Državnega zbora pošiljati vsa gradiva o zadevah, ki so na dnevnem redu sej Državnega zbora (torej tudi o zadevah Evropske unije, ki jih obravnava Državni zbor). Državni svet skupaj z Državnim zborom sestavlja delegacijo, ki se redno udeležuje srečanj COSAC (Konferenca predsednikov odborov parlamentov Evropske unije za evropske zadeve) in aktivno sodeluje v razpravah. Državni svet se udeležuje tudi srečanj Konference predsednikov odborov parlamentov Evropske unije za zunanjo politiko - COFACC. Državni svet je enakovreden sogovornik v inštitucijah EU.

Pogodba o Evropski uniji v 12. členu navaja, da nacionalni parlamenti dejavno prispevajo k dobremu delovanju Unije. Protokol številka 1 o vlogi nacionalnih parlamentov v Evropski uniji v 8. členu jasno določa, da se vse njegove določbe veljajo za vse domove, ki sestavljajo parlament. Iz tega lahko sklepamo, da se nanašajo tako na Državni zbor kot tudi na Državni svet. Zaradi tega bi bilo utemeljeno premisliti, ali ne bi bilo smiselno novelirati sedaj veljavni Zakon o sodelovanju med Državnim zborom in Vlado v zadevah Evropske unije v bistveno večjem obsegu in vanj vključiti tudi določbe o Državnem svetu. Na takšen način bi bila vloga slovenskega parlamenta v zadevah Evropske unije urejena na enem samem mestu ter s tem prispevala k večji preglednosti slovenske ureditve na področju zadev Evropske unije.

Kot navedeno je Lizbonska pogodba prvič uvedla formalno vlogo nacionalnih parlamentov v zakonodajnem postopku Evropske unije. Nacionalni parlamenti presojujejo skladnost zakonodajnih aktov Evropske unije z načelom subsidiarnosti. Pridobili so povsem samostojno vlogo, ki jo morajo države članice spoštovati in to ne glede na nacionalno pravno ureditev. Formalno vlogo v zakonodajnem postopku Evropske unije sta torej v skladu z Lizbonsko pogodbo pridobila oba domova slovenskega parlamenta, tako Državni zbor kot tudi Državni svet. Medtem, ko so postopki delovanja Državnega zbora na tem področju urejeni v četrtem odstavku 3.a člena Ustave Republike Slovenije in v Zakonu o sodelovanju med Državnim zborom in Vlado v zadevah Evropske unije, postopki sodelovanja Državnega sveta v zadevah Evropske unije niso ne ustavno ne zakonsko urejeni. To pomeni, da obstaja pravna praznina glede ureditve vloge Državnega sveta v zadevah Evropske unije, kar je v nasprotju z ureditvijo v Lizbonski pogodbi. Državni svet je v preteklosti že predlagal ureditev svoje vloge tako v Ustavi kot tudi v zakonu, vendar je Državni zbor njegove predloge zavrnil. Z morebitno zavrnitvijo ureditve vloge Državnega sveta tudi pri ureditvi postopka vložitve tožbe pred Sodiščem EU, bo Državni svet preučil možnost, da sproži pred Ustavnim sodiščem postopek presoje skladnosti Zakona o sodelovanju med Državnim zborom in Vlado v zadevah Evropske unije z Lizbonsko pogodbo.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Sklepi, sprejeti ob obravnavi problematike načrtovane ukinitve policijskih uprav Slovenj Gradec, Postojna in Krško

Državni svet Republike Slovenije je na 32. seji 8. 12. 2010 sprejel sklepe:

1. Državni svet se je seznanil z namenom reorganizacije policijskih uprav na regijski ravni, ki po mnenju Ministrstva za notranje zadeve in Generalne policijske uprave predvideva združevanje treh manjših policijskih uprav (Slovenj Gradec, Postojna in Krško) z večjimi policijskimi upravami s ciljem večje učinkovitosti, pri čemer naj bi večje število policistov na terenu dolgoročno zagotovilo večjo varnost v lokalnem okolju.
2. Državni svet meni, da pri projektu reorganizacije policije na regijski ravni ne gre za reorganizacijo znotraj policijskih uprav Slovenj Gradec, Postojna in Krško ter njihovo morebitno spremenjeno organizacijsko in kadrovsko strukturo, ki bi nakazovala racionalizacijo poslovanja in (vsaj) ohranitev nivoja sedanje učinkovitosti policije na Koroškem, v Posavju in Notranjski regiji, ampak za ukinitve Policijske uprave Slovenj Gradec in njeno priključitev v Policijsko upravo Celje, ukinitve Policijske uprave Postojna in njeno delno priključitev v Policijsko upravo Ljubljana in delno priključitev v Policijsko upravo Koper ter ukinitve Policijske uprave Krško in njeno priključitev v Policijsko upravo Novo mesto.
3. Državni svet ugotavlja, da projekt ukinjanja policijskih uprav Slovenj Gradec, Postojna in Krško nima podpore koroških, notranjskih in posavskih občin ter obeh reprezentativnih policijskih sindikatov.
4. Državni svet ugotavlja, da so policijski sindikati šele iz medijev dobili informacijo o ukinjanju policijskih uprav, s čimer je bil kršen 26. člen Zakona o javnih uslužbencih in pogodba o pogojih dela sindikata v Ministrstvu za notranje zadeve in s tem socialno partnerstvo.
5. Zaradi povezanosti organiziranosti policije z regionalizacijo Slovenije, kar priznavajo tudi akterji predlaganih sprememb, predvidena reorganizacija policije na regijski ravni prejudicira prihodnjo pokrajinsko ureditev v Sloveniji. Ministrstvo za notranje zadeve in Generalna policijska uprava sta prestopila meje strokovnega odločanja in posegla v sfero političnega. Državni svet zato poziva Ministrstvo za notranje zadeve in Generalno policijsko upravo, da postopek ukinjanja navedenih policijskih uprav ustavita oziroma kvečjemu nadaljujeta usklajeno s projektom regionalizacije oziroma izgradnje pokrajin v Sloveniji in le v dialogu z reprezentativnimi sindikati in lokalnimi skupnostmi.
6. Do sprejetja pokrajinske zakonodaje se v Sloveniji ohrani sedanje število policijskih uprav, ki pa jih je treba v luči povečanja učinkovitosti policije reorganizirati na način, da se:
 - znižajo stroški poslovanja;
 - poveča uspešnost in učinkovitost policijskega dela s ciljem zagotovitve večje varnosti ljudi, zlasti v okoljih, kjer je sedaj stopnja varnosti nižja, ter izboljšanja stopnje zadovoljstva ljudi s policijskim delom;
 - okrepi partnerski odnos med Policijo in lokalnimi skupnostmi;
 - pri načrtovanju in izvajanju reorganizacije znotraj obstoječih policijskih uprav na noben način ne prejudicira prihodnja pokrajinska ureditev;
 - preuči naslednji predlog kategorizacije policijskih uprav:
 - Policijska uprava Ljubljana (t. i. metropolitanska policija),
 - Velike policijske uprave: Maribor, Celje in Koper,
 - Srednje velike policijske uprave: Kranj, Nova Gorica, Murska Sobota in Novo mesto,
 - Manjše policijske uprave: Slovenj Gradec, Postojna in Krško.
7. Avtorji reorganizacije policije na regionalni ravni niso prikazali večje odpornosti novega sistema na vpliv korupcije na sam sistem, kar je eden od bistvenih elementov delovanja Policije.

8. Državni svet predlaga Vladi, da posreduje dokončni dokument o projektu reorganizacije policije na regionalni ravni, ki bo podlaga za sprejem dokončne odločitve, da ga bo lahko obravnaval na eni od prihodnjih sej.

9. Vlada naj Državnemu svetu poda informacijo o poteku reorganizacije organov državne uprave, in sicer tako tistih državnih organov, katerih reorganizacija je bila že izvedena (npr. upravne enote), kot tistih, katerih reorganizacija je v teku (npr. policijske uprave, DURS) ali se še načrtuje.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Sklepi, sprejeti na podlagi posveta z naslovom Zagovorništvo starejših

Državni svet Republike Slovenije je na 32. seji 8. 12. 2010 na podlagi posveta z naslovom Zagovorništvo starejših sprejel sklepe:

Državni svet Slovenije in Zveza društev upokojencev Slovenije sta 14. junija 2010 ob Svetovnem dnevu boja proti nasilju nad starejšimi ljudmi organizirala posvet o zagovorništvu starejših ljudi. Posvet je vodil državni svetnik Rudi Cipot.

Uvodoma je predsednik Državnega sveta mag. Blaž Kavčič med drugim izpostavil: "Medgeneracijsko povezovanje, sodelovanje oz. sožitje se lahko udejanja v različnih oblikah, njegov največji sovražnik pa so predsodki o starosti. Strinjam se z mislijo Swetta Mardena Orisona, da "edine resnične omejitve naših možnosti ležijo v naših lastnih mislih in predstavah". Stereotipi so velika ovira. Dejstvo, da postaja slovenska družba opredeljena z naraščajočim deležem starejše populacije, terja v prvi vrsti spremembo naših vrednot, norm, tradicije in navad. Odpraviti moramo strah pred staranjem ter spremeniti klišeje, mite in predsodke, ki enačijo starost z družbenim bremenom in šibkostjo. Novi modeli delovnih razmerij in nove možnosti izobraževanja in usposabljanja morajo temeljiti na ustvarjalnosti, vključenosti in radoživosti tudi po 60. letu starosti."

Na posvetu so z razpravami sodelovali predsednica Zveze društev upokojencev Slovenije, dr. Mateja Kožuh, dr. Janja Romih iz Direktorata za socialne zadeve Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, mag. Bojana Cvahte, direktorica strokovne službe Varuha človekovih pravic, mag. Darja Kuzmanovič Korva, sekretarka Skupnosti Centrov za socialno delo Slovenije, Zdenka Tičar, podsekretarka na Ministrstvu za zdravje, Irena Špela Cvetežar, vodja delovne skupine za nenasilje v zdravstveni negi pri Zbornici zdravstvene in babiške nege Slovenije - Zvezi strokovnih društev medicinskih sester, babic in zdravstvenih tehnikov Slovenije, Martina Horvat, predsednica sekcije medicinskih sester v patronažnih dejavnosti Zbornici zdravstvene in babiške nege Slovenije - Zvezi strokovnih društev medicinskih sester, babic in zdravstvenih tehnikov Slovenije, Doroteja Lešnik Mugnaioni, prostovoljna strokovna sodelavka Društva SOS telefon za ženske in otroke, doc. dr. Jana Mali s Fakultete za socialno delo in Aldo Trnovec, predsednik pokrajinskega DU Nova Gorica. Na podlagi pisnih in ustnih referatov ter razprave so bili izoblikovani naslednji zaključki:

V zadnjem obdobju se na področju zagovorništva pojavljajo številne ideje kako ga opredeliti in organizirati. Zaznana je tudi potreba, da bi se zagovorništvo organiziralo na nivoju države s sprejemom Zakona o zagovorništvu, zagovorništvo samo pa naj bi se izvajalo preko Urada za starejše ali pa Urada za zagovorništvo. Konkretno pa se zagovorništvo že izvaja na nekaterih področjih v obliki pilotnih projektov (zagovorništvo otrok), na drugih s sprejetjem zakonodaje (na področju pacientovih pravic, na področju duševnega zdravja ter na področju preprečevanja nasilja v družini), na tretjih z jasno izraženo potrebo (zagovorništvo starejših in invalidov), na vseh pa s številnimi razvojnimi programi.

Starejšim osebam naj se v okviru tega zakona zagotovi zagovornika, ki naj varuje osnovne človekove pravice. Zagovornika naj se opredeli kot osebo, ki mora izpolnjevati formalne pogoje, kot so izobrazba, izkušnje, nadzor, in dodatne pogoje kot so osebnostne lastnosti, nekaznovanost, sposobnost komunikacije, spoštljivost, dobra sposobnost komunikacije itd. Ob tem je pomembno za vse zagovornike določiti enake pogoje. Opredeliti je treba laično, profesionalno in vrstniško oz. kolektivno zagovorništvo

Z ureditvijo zagovorništva postavljamo nek sistem relativno na novo, pri čemer gre tudi za delno prekrivanje nalog s centri za socialno delo. Zato je potrebno ločiti, kdaj je lahko zaposleni na centru tudi zagovornik. Prav tako je treba opredeliti odnose med zagovorniki in uporabniki ter njihovimi skrbniki.

Temeljna funkcija zagovorništva je krepitev posameznikove moči v vseh pogledih, kot so preprečevanje vseh izključujočih poniževalnih in diskreditirajočih situacij v vsakdanjem življenju ranljivega posameznika, družbena emancipacija obrobni družbenih skupin in drugo. Pri zagovorništvu je treba jasno opredeliti pojme kot so zagovornik, zastopnik, skrbnik, spremljevalec, zaupanja vredna oseba itd.

Postopki ugotavljanja upravičenosti do zagovornika naj bodo brezplačni in predvsem preprosti. Delovanje zagovorništva naj se uredi enotno na nivoju države v uradu, sicer pa naj bo organizirano regijsko skozi t.i. zagovorniške pisarne. Takšne pisarne naj bi imele stalno zaposleno osebo, ki bi med drugim koordinirala delo med plačanimi zagovorniki.

V okviru zakona je potrebno opredeliti tudi strokovno usposabljanje zagovornikov, specializacijo za posamezno področje zagovorništva in zagotavljanje potrebnih finančnih sredstev za delovanje zagovornika. Razmisliti je potrebno tudi o uvedbi podeljevanja koncesij za zagovornike.

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve naj v predlaganem zakonu o zagovorništvu posebej opredeli pogoje, kdo lahko izvaja zagovorništvo starejših (Centri za socialno delo, medicinske patronažne službe, Domovi za ostarele, Društva upokojencev, zdravstvena nega pri Zbornici zdravstvene in babiške nege Slovenije - Zvezi strokovnih društev medicinskih sester, babic in zdravstvenih tehnikov Slovenije, SOS telefon, itd.). Prav tako je treba opredeliti pristojnosti in naloge zagovornikom. Institut zagovorništva naj bo organiziran kot neodvisni avtonomni organ, v okviru katerega bi se zagovorniki specializirali za posamezna področja.

V predlogu zakona je treba opredeliti tudi uporabnika uslug zagovornika, med katere lahko prištevamo osebe, ki same niso sposobne poskrbeti zase in za zaščito svojih pravic. Uporabnik je lahko tudi oseba, ki nima podpore v družini, ki doživlja zlorabe, nasilje ali zanemarjanje znotraj družine ali institucije.

Poleg zagovornika je potrebno opredeliti tudi druge osebe, ki pomagajo uporabnikom pri uveljavljanju njihovih pravic, kot so npr. skrbnik, spremljevalec in drugi. Tako je skrbnik oseba, ki je s strani Centra za socialno delo imenovana za zaščito pravic in koristi posameznika, ki ni sposoben ščititi svojih osebnih ali premoženjskih koristi. Razlogi za imenovanje skrbnika so resno ogrožena uporabnikova osebna varnost ali materialna pravna varnost. Največkrat so za skrbnika imenovane osebe iz ožjega oz. širšega kroga družinskih članov uporabnika, v kolikor pa jih uporabnik nima, ustrezno osebo po uradni dolžnosti imenuje Center za socialno delo iz svojih vrst. Funkcija skrbnika je častna. Spremljevalec je običajno zaupna oseba, ki uporabnika moralno podpira pri uveljavljanju različnih pravic. Gre za neko vrsto neformalne pomoči.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Dopolnitev Poslovnika Državnega sveta

Državni svet je na 32. seji, dne 8. 12. 2010, sprejel Dopolnitev Poslovnika Državnega sveta.

BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Poslovniku Državnega sveta (Uradni list RS, št. 70/08 in 73/09) se v 39. členu doda nov 4. odstavek, ki se glasi:

"(4) Po končani razpravi lahko predlagatelj oziroma njegov predstavnik ter predstavnik vlade, kadar ne nastopa v vlogi predlagatelja, poda dodatno obrazložitev. Obrazložitev lahko traja največ deset minut. "

2. člen

Ta dopolnitev poslovnika začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

OBRAZLOŽITEV

K 1. členu

Poslovnik ureja razpravo na seji Državnega sveta tako, da na začetku obravnave vsake točke lahko poda obrazložitev predlagatelj oziroma predstavnik predlagatelja, pri čemer ima na voljo petnajst minut. Za njim dobijo besedo poročevalci komisij, poročevalci interesnih skupin, državni svetniki in drugi povabljeni udeležencu seje Državnega sveta, ki so se prijaviili k besedi. Pri obravnavi predloga odločilnega veta ali predloga zahteve za razpis zakonodajnega referendumu dobi za predlagateljem besedo predstavnik vlade.

Z dopolnitvijo poslovnika se omogoča predlagatelju oziroma njegovemu predstavniku ter predstavniku vlade, kadar ne nastopa v vlogi predlagatelja, da po končani razpravi poda dodatno obrazložitev. Dodatna obrazložitev je časovno omejena na deset minut. Na ta način lahko predlagatelj po končani razpravi odgovori na dileme, ki so jih državni svetniki odprli med razpravo.

Državni svetniki v skladu s poslovníkom ne morejo več razpravljati po opravljeni dodatni obrazložitvi, saj je razprava že zaključena. Imajo pa v skladu s 40. členom poslovnika pravico, da pred glasovanjem obrazložijo svoj glas.

Predlagana ureditev torej sledi praksi delovanja Državnega sveta.

K 2. členu

Člen določa začetek veljavnosti poslovnika.

Povezane vsebine

32. seja Državnega sveta Republike Slovenije

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Sklep o spremembi sklepa o začasnem znižanju višine sejin za opravljanje funkcije članov državnega sveta in izplačil za opravljanje funkcije predsednika državnega sveta

Na podlagi drugega odstavka 62. člena Zakona o Državnem svetu (Ur.l. RS, št. 100/05 - UPB1) ter prvega odstavka 66. člena in 67. člena Poslovnika Državnega sveta (Ur.l. RS, št. 70/08 in 73/09) je Državni svet Republike Slovenije na 32. seji dne 8.12.2010 sprejel naslednji

S K L E P

O SPREMEMBI SKLEPA O ZAČASNEM ZNIŽANJU VIŠINE SEJNIN ZA OPRAVLJANJE FUNKCIJE ČLANOV DRŽAVNEGA SVETA IN IZPLAČIL ZA OPRAVLJANJE FUNKCIJE PREDSEDNIKA DRŽAVNEGA SVETA

1. člen

V Sklepu o začasnem znižanju višine sejin za opravljanje funkcije članov Državnega sveta in izplačil za opravljanje funkcije predsednika Državnega sveta (št. 111-01/09-1 in 111-01/10-4) se v 1. členu besedilo »do vključno 31.12.2010« nadomesti z besedilom »od 1.1.2011 do 31.12.2011«.

2. člen

Sklep začne veljati 1. januarja 2011.

Obrazložitev:

Državni zbor Republike Slovenije je na 22. seji dne 16.11.2010 sprejel Zakon o interventnih ukrepih (ZIU), katerega namen je stabilizacija javnih financ. Sprejeti so bili ukrepi, ki začasno omejujejo rast določenih izdatkov, med njimi znižanje plač funkcionarjev za 4 % v obdobju od 1.1.2011 do 31.12.2011.

Državni zbor je pred časom že sprejel odločitev o 4 % znižanju plač funkcionarjem zakonodajne oblasti (plačni razred A2), in sicer z Zakonom o začasnem znižanju plač funkcionarjem (Ur.l. RS, št. 20/09 in 13/10; ZZZPF). To obdobje se bo končalo 31.12.2010, zato ZIU določa začetek veljavnosti določb o znižanju plač (tokrat vseh funkcionarjev) z dnem 1.1.2011, ureditev pa bo veljala do 31.12.2011.

Med funkcije Republike Slovenije spada tudi funkcija državnega svetnika, predsednika Državnega sveta in sekretarja Državnega sveta. Za razliko od predsednika in sekretarja Državnega sveta, ki svojo funkcijo opravljata poklicno in zato prejemata plačo, se funkcija državnega svetnika opravlja nepoklicno. Državni svetniki imajo pravico do nadomestila izgubljenega zaslužka, kar se jim povrne v obliki sejnine, in pravico do povračila stroškov v zvezi z opravljanjem funkcije. Višina sejnine je določena s Sklepom o merilih za opravljanje funkcije članov Državnega sveta in izplačil za opravljanje funkcije predsednika in sekretarja Državnega sveta, katerega sprejem je v pristojnosti Državnega sveta. ZIU torej ne posega v višino sejnine, ki jo prejemajo državni svetniki, zaradi česar se je Državni svet odločil, da sledi ZIU in s tem tudi sam pripomore k varčevanju javnofinančnih sredstev.

Sklep o spremembi sklepa o začasnem znižanju višine sejin za opravljanje funkcije državnih svetnikov in izplačil za opravljanje funkcije predsednika Državnega sveta ne ureja znižanja plače predsednika in sekretarja Državnega sveta, saj se le-ti znižata na podlagi določb ZIU.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Zahteva za ponovno odločanje o Zakonu o udeležbi delavcev pri dobičku

Državni svet Republike Slovenije je na 19. izredni seji 26. 5. 2010 sprejel mnenje zahtevo, da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o udeležbi delavcev pri dobičku (ZUDDob-1).

Obrazložitev:

Državni svet ugotavlja, da je Odbor Državnega zbora za gospodarstvo na seji 13. 5. 2010 sprejel amandma, ki v predlogu zakonu opredeljeno načelo prostovoljne udeležbe pri dobičku za delavce in družbo spreminja in ga nadomešča z obveznostjo udeležbe pri delitvi dobička.

Vladni Predlog zakona o udeležbi delavcev pri dobičku je s sprejemom amandmaja v delu, ki se nanaša na obvezno delitev dobička zaposlenim, postal neoperativen in akterjem zakona ne zagotavlja ustrezne pravne varnosti.

Udeležba delavcev pri dobičku je institut, s katerim lahko gospodarska družba nagraduje svoje zaposlene in jih motivira za doseganje še boljših poslovnih rezultatov. Iz priporočila Sveta Evrope 92/443/EEC izhaja, da je potrebno v ta namen zagotoviti ustrezen normativni okvir, ki bo družbe, predvsem z davčnimi spodbudami, spodbujal k uvajanju udeležbenih shem, pri tem pa navedeno priporočilo izrecno izpostavlja načelo prostovoljnosti, tako na strani delavcev kot na strani družbe.

Navedeno priporočilo Sveta Evrope brez izjeme dosledno upoštevajo vse države članice, tudi Francija. Francija namreč pozna kar tri oblike udeležbe delavcev pri dobičku, pri čemer je le ena izmed treh obvezna, pa še ta le za družbe, ki zaposlujejo več kot 50 delavcev. Obvezna shema udeležbe zaposlenih pri dobičku je bila sprejeta leta 1967, torej bistveno pred sprejemom priporočil Sveta Evrope. Ob tem je kot razlog za sprejem obvezne udeležbene sheme potrebno izpostaviti lastniško strukturo navedenih družb v Franciji ob sprejemu zakona, ki uvaja obvezno udeležbo delavcev pri dobičku. Večina družb, ki so zaposlovale več kot 50 delavcev, je bila v pretežni državni lasti, ali pa je bila država kot lastnica udeležena z relevantnim deležem.

Francoska obvezna udeležba delavcev pri dobičku je bila uvedena pred sprejemom navedenega priporočila Sveta Evrope, z gotovostjo pa je mogoče trditi, da tudi ta ne bi bila obvezna, če bi ob odločanju o njenem sprejemu že bila sprejeta priporočila. Ob tem je potrebno poudariti, da delež dobička, ki se v Franciji obvezno deli delavcem, niti približno ne dosega 25 %, kot izhaja iz drugega odstavka 3. člena ZUDDob-1. Obvezna francoska udeležbena shema torej prekomerno ne omejuje lastnine oziroma jo omejuje sorazmerno.

Načelo prostovoljnosti je bistveno načelo priporočil Sveta Evrope, ki je implementirano tudi skozi načelo spodbujanja družb k uvajanju shem z ustrezno davčno politiko. Načelo spodbujanja namesto siljenja družb k uvajanju udeležbenih shem temelji na analitičnem spoznanju Sveta Evrope opomba 1, saj je uvedba shem in njihovo učinkovanje odvisno od zavedanja koristi takšnih shem. V nasprotnem primeru v celoti odpade motivacijski učinek na strani zaposlenih ter pozitivni učinki tako za zaposlene kot za družbo. S tem se v celoti razvrednoti učinek instituta, ki tako dobi le naravo dodatne obremenitve kapitala, ki rezultira v zmanjšano konkurenčnost družbe namesto obratno.

ZUDDob-1 v drugem odstavku 3. člena določa, da se mora v primeru, ko skupščina družbe sprejme sklep o delitvi več kot 25 % bilančnega dobička, del dobička, namenjenega za razdelitev, obvezno nameniti delavcem. Del bilančnega dobička, ki se v tem primeru deli delavcem, ne sme biti manjši od 25 % celotnega bilančnega dobička, namenjenega za razdelitev, razen, če ta znesek preseže kriterije iz drugega odstavka prejšnjega člena. V tem primeru se znesek bilančnega dobička, namenjenega za razdelitev delavcem, lahko zmanjša največ za toliko, da ne presega kriterijev iz drugega odstavka prejšnjega člena.

Določba, v skladu s katero je družba v primeru, ko nameni za delitev med lastnike več kot 25 % celotnega bilančnega dobička, dolžna razdeliti 25 % bilančnega dobička, ki je predviden za delitev, dejansko uvaža obvezno udeležbo delavcev pri dobičku in v celoti negira priporočila Sveta Evrope. Neupoštevanje navedenih priporočil je, tudi upoštevanje francosko ureditev, unikum v Evropski uniji.

25 % delež dobička, ki ga je potrebno razdeliti delavcem, pomeni bistven zadržek za vstop tujih družb in investorjev v Slovenijo, ki že sedaj, upošteva poslovno okolje, ne čakajo v vrsti. Ti bi se morali že ob samem vstopu v slovensko gospodarstvo sprijazniti z za četrtno manjšim bilančnim dobičkom že pred obdavčitvijo le tega, kot v primeru vstopa v katerokoli drugo evropsko državo oziroma državo v regiji. Sprejeti zakon ne bo imel učinka le na družbe in investitorje, ki se odločajo za vstop v Slovenijo, temveč tudi na domače družbe. Te zaradi vse bolj neprijaznega okolja že selijo proizvodne obrate in tudi sedeže družb v tujino, kjer je poslovno okolje bistveno bolj spodbudno. Državni svet meni, da bo zaradi obvezne delitve za 25 % zmanjšan bilančni dobiček odhode družb in beg kapitala iz Slovenije le pospešil, z odhodom kapitala pa se bodo ukinjala delovna mesta.

Obvezna delitev dobička bi imela tako izrazito negativne družbene učinke, na srednji in dolgi rok pa bi ustvarila nekonkurenčne gospodarske pogoje. Zaradi tega zagotovo ne bi prišlo do povečevanja števila delovnih mest, pač pa do njihovega zmanjševanja, s čimer bi bil bistveno prizadet tudi obči interes, ki naj bi se z obveznostjo delitve dobička zasledoval. S 25 % dodatno obremenitvijo slovenskega gospodarstva se zagotovo ne zasleduje njegova trajnostnost, temveč se spodbuja odliv kapitala in z njim tudi znanja v tujino.

ZUDDob-1 v drugem odstavku 7. člena določa, da ima delavec pravico, da se s pisno izjavo odpove udeležbi pri dobičku. ZUDDob-1 v četrtem odstavku 3. člena nadalje določa, da se za obvezno delitev dobička delavcem iz drugega odstavka tega člena ne uporabljajo določbe od 7. do 11. člena in določbe od 16. do 18. člena ZUDDob-1. Navedeno pomeni, da se v primeru obvezne delitve dobička ne uporablja drugi odstavek 7. člena ZUDDob-1, s tem pa se zaposlenemu odvzame možnost, da pri delitvi dobička ni udeležen.

Neprostopljivost, ki jo uvaža v zakonodajnem postopku dopolnjeni drugi odstavek 3. člena zadevnega zakona, ima lahko v mnogih primerih negativne učinke tudi za zaposlene. Ti se namreč ne morejo odpovedati prejemu pripadajočega dela dobička, zaradi česar lahko oni ali njihovi člani izgubijo določene ugodnosti, ki so pogoj za obstoječo socialno raven oziroma celo njihovo eksistenco (pravica do socialnega stanovanja, ki je vezana na določen zgornji cenzus prejemkov, štipendije delavčevih otrok, subvencije pri plačilu vrtcev ipd.). Nezmožnost delavca, da se ta odpove pripadajočemu delu dobička, lahko bistveno poslabša njegov socialni položaj ali pomeni zanj celo eksistencialno vprašanje.

Ustava v 33. členu opredeljuje pravico do zasebne lastnine. Določa, da je v Republiki Sloveniji zagotovljena pravica do zasebne lastnine. 33. člen, ki pravico do zasebne lastnine uokvirja kot ustavno pravico, je umeščen v poglavje »Temeljne človekove pravice in temeljne svoboščine«. Pravica do lastnine je torej človekova pravica oziroma temeljna svoboščina, ki je povzdignjena na raven ustavne pravice.

V tretjem odstavku 15. člena Ustava določa, da se smejo človekove pravice in temeljne svoboščine omejevati le s pravicami drugih in v primerih, ki jih določa ta Ustava. Pravica do lastnine je človekova pravica oziroma temeljna svoboščina, kar pomeni, da se sme omejevati le z ostalimi ustavnimi pravicami oziroma v primerih, ki jih določa Ustava. Ustava nadalje v 67. členu določa, da zakon določa način pridobivanja in uživanja lastnine tako, da je zagotovljena njena gospodarska, socialna in ekološka funkcija.

Navedene določbe je potrebno razumeti skozi načelo pravne države, kot je opredeljeno v 2. členu Ustave ter upošteva temeljna ustavna načela, ki so se izoblikovala preko sodb Ustavnega sodišča. Načelo pravne države namreč vsebuje tri načela, ki jih je Ustavno sodišče povzdignilo na raven ustavnih načel: načelo sorazmernosti, načelo varstva zaupanja v pravo ter načelo jasnosti in določnosti predpisov.

Z ustavnim načelom sorazmernosti se prepoveduje oziroma omejuje prekomerne posege države v pravice fizičnih in pravnih oseb. Navedeno načelo zavezuje tudi zakonodajne organe. Človekove pravice in temeljne svoboščine vežejo zakonodajalca tudi v primerih, ko mu Ustava pri svojih posameznih normah izrecno dopušča možnost zakonskega urejanja in s tem omejevanja posameznih ustavno varovanih pravic in svoboščin. (opomba 2) Poleg tega, da se lahko navedene pravice omejuje le z zakonom, pa mora biti izpolnjen dodatni pogoj – pogoj upoštevanja načela sorazmernosti.

Zahteva sorazmernosti, ki je eden izmed temeljnih elementov pravne države, kot jo opredeljuje 2. člen Ustave, zakonodajalcu postavlja omejitev pri zakonskem omejevanju človekovih pravic in temeljnih svoboščin in vzpostavlja kvalificirano povezavo med zakonodajalčevim namenom, ki ga zasleduje ter sredstvi in normativnimi rešitvami (beri zakonskimi določbami), ki jih v ta namen uporabi.

Pri presoji obstoja sorazmernosti med posegom v človekove pravice, v primeru ZUDDob-1 v pravico do lastnine, mora zakonodajna rešitev predhodno prestatiti test legitimnosti (opomba 3), nato pa sledi test sorazmernosti, s katerim se preveri:

1. ali so primerna, smiselna, razumna,
2. ali so izbrana sredstva za doseg cilja potrebna oziroma nujna,
3. ali izbrana sredstva niso zunaj razumnega razmerja družbene ali politične vrednosti cilja – ali je podana proporcionalnost med prizadetostjo ustavne pravice posameznika in koristjo skupnosti.

Sredstva, ki jih zakonodajalec uporabi, morajo biti smiselna in potrebna oziroma nujna za doseg želenega cilja. Šteje se, da je sredstvo potrebno oziroma nujno, če zakonodajalec ni imel na izbiro drugega enako učinkovitega sredstva, ki ne bi omejevalo temeljnih svoboščin ali pa bi jih omejevalo v znatno manjšem obsegu oziroma z manjšo intenzivnostjo. Ukrep mora biti utemeljen s ciljem na takšen način, da v najmanjši možni meri vpliva na pravice in interese prizadetih subjektov.

Smiselnost in primernost sredstev: Cilj zakona opomba 4 je poenostavitev postopkov, odprava odloga izplačila, ugodnejša davčna obravnava izplačanega dobička delavcem ter posledično spodbuda za čim večjo uporabo zakona ter delitev dobička med delavce. Osnovni namen udeležbe delavcev pri dobičku je vzpostavitev zveze med delom delavcev ter rezultati poslovanja, s čimer se vzpostavi sistem motiviranja zaposlenih in njihovo nagrajevanje. Izboljšanje socialnega položaja zaposlenih in posledično zmanjšan pritisk na socialne transferje je šele sekundarnega pomena. Udeležba delavcev pri dobičku ni edina oblika motiviranja zaposlenih in vedno ne predstavlja optimalne oblike motiviranja zaposlenih v vseh družbah v enaki meri.

Skladno s povedanim je mogoče ugotoviti, da uvedba obvezne udeležbe zaposlenih pri dobičku ni primerna za doseg izpostavljenih ciljev instituta, saj na prvo mesto postavlja odnos do sekundarnih učinkov, ne pa primarnega pomena udeležbe zaposlenih pri dobičku.

Nujnost ukrepa: Pravica do dobička je pravica, ki izhaja iz naslova lastništva kapitala in kot takšna predstavlja eno izmed temeljnih človekovih pravic, ki jih izrecno priznava tudi Ustava. Zakon o gospodarskih družbah (ZGD-1) na podlagi Ustave izvedeno določa, da ima (so)lastnik družbe iz naslova lastništva upravljalvske pravice in premoženjske pravice. Med premoženjske pravice šteje ZGD-1 pravico lastnika do prodaje deleža, do dobička ter do poplačila v primeru prenehanja družbe. Lastnikom kapitala torej pripada dobiček, ki je nagrada za riziko, ki ga z investiranjem prevzamejo lastniki kapitala, delavci pa za svoje delo prejmejo plačilo za delo. Dobček je torej nagrada lastnikom za riziko investiranja, ki pa delavcem ni lasten. Socialno funkcijo torej primarno zagotavlja dostojno plačilo za delo, ki je v spodnjem znesku zakonsko določeno z Zakonom o minimalni plači. Socialna varnost in dostojno plačilo sta zaposlenim zagotovljena z zakonom, ki minimalno plačilo za delo določa kot socialno kategorijo.

Lastniki kapitala skladno z ZGD-1 odločajo o svojem dobičku, kateremu se lahko delno odpovejo in ga razdelijo med zaposlene, s čimer se poveča njihova motivacija in posledično izboljšajo bodoči rezultati družbe. V tem primeru lastniki del dobička »investirajo« v motiviranost zaposlenih.

Ukrep obvezne delitve dobička ni ukrep, ki bi bil nujen za zagotovitev sekundarnih učinkov udeležbe pri dobičku, saj interes skupnosti ni izkazan. Zaposleni za opravljeno delo prejmejo plačilo za delo, katerega spodnja meja je določena z Zakonom o minimalni plači, ta pa je določena na podlagi zneska izmerjenih življenjskih stroškov. S tem je delavcu zagotovljena ustavna pravica do dostojnega življenja.

Sorazmernost v ožjem smislu: Obvezna udeležba zaposlenih pri dobičku ne preostane kriterija sorazmernosti v ožjem smislu, saj je poseg zagotovo prekomeren. Najmanj 25 % obremenitev dobička predstavlja ob naknadnem davku od dobička nesorazmerna obremenitev lastnine, ki s tem izgubi znatni del njene temeljne funkcije.

Ukrep obvezne udeležbe delavcev pri dobičku ne preostane testa sorazmernosti, saj glede na cilje, ki jih zasleduje, ni niti primeren niti nujen za zagotovitev ciljev, z njim pa se v lastnino in njene sadove prekomerno posega. Zakonodajalec bi lahko cilj, ki ga zasleduje z zgoraj navedeno določbo, dosegel tudi na druge načine, ki bi bistveno manj posegali v lastninsko pravico. Poseg v lastninsko pravico mora biti neizogiben za doseg cilja, saj je lahko le kot takšen tudi skladen z Ustavo. Navedenega kriterija sprejeta ureditev ne izpolnjuje.

Cilj zakona v smislu tehtanja med dvema ustavnima pravicama sploh ni podan. Posega se namreč v eno ustavno pravico – lastninsko pravico, pri tem pa na drugi strani ne stoji ustavna pravica, zaradi katere se posega v lastninsko pravico, ki je ustavna pravica. Ustava namreč v tretjem odstavku 15. člena določa, da se sme temeljne človekove pravice, kamor spada tudi pravica do lastnine, omejevati le v primeru kolizije z drugimi ustavnimi pravicami ali v primeru, določenih z Ustavo. Socialna funkcija lastnine je v primeru lastništva kapitala podana že preko davčne obremenitve (~20 %) in redistribucije pobranega davka.

Ob tem je potrebno poudariti namen instituta udeležbe zaposlenih pri dobičku: ključno orodje za izboljšanje motiviranosti zaposlenih skozi vzpostavitev korelacije med njihovim delom ter rezultati družbe. Gre torej za orodje motiviranja, ki posredno tudi redistribuira ustvarjeno vrednost, zagotovo pa socialna funkcija udeležbe zaposlenih pri dobičku ni primarna.

Ustava v prvem odstavku 74. člena zagotavlja pravico do svobodne gospodarske pobude. Gospodarska pobuda obsega odločitve o opravljanju gospodarske dejavnosti, torej svobodno sprejemanje gospodarskih odločitev na ravni podjetja. Svoboda gospodarske pobude se ne omejuje le na svobodo sprejemanja poslovnih odločitev, ampak vsebuje tudi podjetniško pravico do zasebne lastnine, saj je smisel podjetniške lastnine pridobivanje dohodka.

Obremenitev dohodka v višini skoraj polovice dohodka je zagotovo prekomerna in meri na izničenje namena podjetništva, ki je ravno v doseganju dohodka. Izpostaviti velja, da predstavlja najmanj 25 % obremenitev dobička ob naknadnem davku od dobička nesorazmerno obremenitev lastnine, ki s tem izgubi znaten del njene temeljne funkcije. Podobno je Ustavno sodišče že odločilo opomba 5 v primeru 50-odstotne obremenitve dohodka gospodarskega subjekta. Ugotovilo je, da takšna obremenitev ravno zaradi prekomernosti posega v lastnino pomeni poseg v svobodno gospodarsko pobudo.

ZUDDob-1 v prvem odstavku 4. člena določa, da morajo biti pri dobičku pod enakimi pogoji udeleženi vsi delavci v skladu s tem zakonom. V prvi alineji prvega odstavka 6. člena je opredeljen pojem delavca, ki je vsaka fizična oseba, ki je v skladu z zakonom, ki ureja delovna razmerja, v delovnem razmerju na podlagi sklenjene pogodbe o zaposlitvi z družbo ali z družbo v skupini, ki ima sklenjeno pogodbo iz 7. člena tega zakona (v nadaljnjem besedilu: družba). Za delavca se ne šteje delavec, ki je hkrati pretežni lastnik družbe. Za pretežnega lastnika družbe se šteje posameznik, ki je neposredni ali posredni imetnik poslovnega deleža, delnic ali drugih pravic, ki

zagotavljajo udeležbo pri upravljanju, na podlagi katerih ima 25 % glasovalnih pravic ali 25 % delež v kapitalu družbe.

Delavci, ki so hkrati pretežni lastniki kapitala do dobička po tem zakonu, niso upravičeni. Navedena določba predstavlja neupravičeno razlikovanje glede na relevantni tipski znak, ki je v tem primeru delo na podlagi pogodbe o zaposlitvi, sklenjene v skladu z Zakonom o delovnih razmerjih.

Ustava v 14. členu določa, da so vsakomur zagotovljene enake človekove pravice ne glede na [...] gmotno stanje [...] ali druge osebne okoliščine. Skladno z navedeno določbo je potrebno enake pojavne oblike obravnavati enako, različne pojavne oblike pa različno. Ob tem se zastavi vprašanje, kaj je relevantni znak za presojo enakosti oziroma neenakosti določenih pojavnih oblik.

ZUDDob-1, kot relevantni tipski znak, določa znak delovnega razmerja, ki se vzpostavi na podlagi pogodbe o zaposlitvi, sklenjene v skladu z Zakonom o delovnih razmerjih. Po logiki zakona delavci soustvarjajo rezultate družbe in jim zato ob pogojih priznava pravico do delne redistribucije dela ustvarjene vrednosti. Razlikovalni znak je torej delo.

Delavec, ki je hkrati pretežni lastnik družbe s svojim delom, ravno tako prispeva k rezultatom družbe kot delavec, ki ni pretežni lastnik družbe. Razlikovanje obeh delavcev, ki z delom oba enako prispevata k rezultatom družbe, glede na lastništvo družbe, ni skladno z načelom enakosti, kot je določeno v 14. členu Ustave, saj so enaki položaji obravnavani različno.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Sklep ob obravnavi pobude za obravnavo problematike prodaje lastniških deležev v NLB d.d.

Državni svet Republike Slovenije je na 20. izredni seji 13. 7. 2010 sprejel

S K L E P :

Državni svet nasprotuje prodaji lastniških deležev v NLB d.d., ki bi imela za posledico zmanjšanje upravljavskega vpliva države Slovenije, ali drugim oblikam sprememb lastniške strukture, ki bi imele takšne ali podobne posledice.

Obrazložitev:

Državni svet meni, da bi morala biti odločitev nameravanih sprememb v lastniški strukturi NLB d.d. temeljito pretehtana in temeljiti na presoji najmanj naslednjih elementov:

- NLB d.d. je najpomembnejša poslovna banka v Sloveniji in ima zelo velik finančni in informacijski vpliv na glavnino slovenskega gospodarstva.
- Poslovnih težav NLB d.d., ki izvirajo iz vodenja poslovanja NLB d.d. v preteklih letih ne bi smeli reševati s hitro odprodajo NLB d.d. in pri tem računati, da bo novi lastnik rešil težave na način, ki bi bil ugoden za Slovenijo.
- Pred morebitno izvedbo dokapitalizacije ali odprodaje deležev bi Vlada Republike Slovenije morala poskrbeti da bi Nadzorni svet Ljubljanske banke pripravil podrobno analizo in poročilo o poslovanju NLB d.d. v zadnjih letih. Kaj se je zgodilo s sredstvi iz zadnje dokapitalizacije? Kaj se je zgodilo s terjatvami LHB?
- V javnosti so prisotne izjave vodstva NLB d.d., da je predvidenih 250 mio € dokapitalizacije zgolj »kaplja v morje«! Pred odločitvami o dokapitalizaciji ali prodaji je potrebno priti do čiste slike, sicer bi transakcije lahko pomenile negospodarne poteze z zornega kota sedanjih lastnikov, pa tudi davkoplačevalcev.

- V formalnem smislu moramo opozoriti na 13. člen Zakona o javnih financah, po katerem ima o spremembi odloka o prodaji deleža države pristojnost odločati izključno Državni zbor. Sedaj veljavni odlok ne vključuje prodaje deleža v NLB.
- Za primer dokapitalizacije bi po Zakonu o gospodarskih družbah lahko prišlo do rizika tožbe delničarjev, ki zaradi izredno kratkega roka ne bi mogli pristopiti k vpisu novih delnic.
- Slovenija potrebuje, tako v primeru NLB d.d. kot tudi sicer, takšen model gospodarjenja z državnimi lastniškimi deleži v gospodarstvu, ki bo bistveno omejil možnost vpliva političnih elit in ki bo zadostil načelom korporacijskega upravljanja OECD.
- Ne glede na lastniško strukturo NLB d.d. ali npr. Slovenskih železnic ali kakšnega drugega gospodarskega ali negospodarskega subjekta, je že sedaj možno imenovati kakovostno poslovodstvo, ne glede na lastniško strukturo podjetja.
- Razmišljanje o vključevanju takšnih transnacionalno delujočih finančnih institucij, ki so pomembno delovale v povzročanju globalne finančne krize in špekulativnih udarih na nacionalna gospodarstva v lastniško strukturo NLB d.d., je neprimerno.
- Slovenija potrebuje za vzpostavitev zadovoljive likvidnosti in za zagon infrastrukturnih projektov mednarodno strukturiran razvojni sklad nedolžniškega kapitala. Za pristop k takemu skladu imajo objektivni interes številne države, ki se zavedajo geostrateškega in logističnega potenciala Slovenije in poslovnega potenciala na področju izgradnje železniške infrastrukture, hidroenergetskih in drugih energetskih objektov, prenosnih energetskih sistemov in drugih infrastrukturnih objektov.
- Slovenija potrebuje mednarodno poslovno in kapitalsko sodelovanje s tistimi tujimi partnerji, ki vidijo svoj poslovni interes v povečevanju ustvarjene dodane vrednosti v Sloveniji, ne potrebuje pa takšnih povezav, ki so usmerjene v zmanjševanje obsega dodane vrednosti v Sloveniji.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Zahteva za ponovno odločanje o Zakonu o izenačevanju možnosti invalidov (ZIMI)

Državni svet Republike Slovenije je na 24. izredni seji 2. 11. 2010 sprejel zahtevo, da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o izenačevanju možnosti invalidov (ZIMI).

Obrazložitev:

I. Uvodna pojasnila

Državni svet meni, da osnovni problem Zakona o izenačevanju možnosti invalidov (v nadaljevanju: ZIMI) predstavlja zelo velik razkorak med vsebino, ki jo nakazuje naslov zakona, ter dejansko vsebino zakona, ki pozitivne rešitve v korist invalidov opredeljuje v precej skrčenem obsegu. Kljub temu je bil na nivoju Direktorata za invalide v okviru Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve in seveda posledično tudi v okviru Vlade Republike Slovenije vzpostavljen medsebojni konsenz med predstavniki države in legalnimi predstavniki slovenskih invalidov. To je bilo mogoče zaradi tega, ker je bilo ves čas nastanja predloga besedila zakona omogočeno aktivno sodelovanje invalidov po načelu "Nič o invalidih brez invalidov", in sicer v imenu Nacionalnega sveta invalidskih organizacij Slovenije (v nadaljevanju: NSIOS) in reprezentativnih invalidskih organizacij. Velja pa omeniti tudi argumentirano nasprotovanje temu zakonu s strani nekaterih invalidov.

Z invalidi usklajeno besedilo predloga ZIMI sta obravnavala tudi pristojna Komisija Državnega sveta za socialno varstvo, delo, zdravstvo in invalide ter Državni svet na 26. redni seji 12. 5. 2010. Tako komisija kot Državni svet sta predlog ZIMI podprla, mnenje Državnega sveta pa je bilo 12. 5. 2010 posredovano Državnemu zboru.

K predlogu ZIMI je podala mnenje tudi Zakonodajno-pravna služba Državnega zbora. Predstavniki invalidskih organizacij so menili, da predlog ZIMI nasprotuje ustavnim kategorijam invalidskega varstva, določbam v zvezi s celo vrsto dogovorjenih pragmatičnih rešitev v zakonu in zanemarljive določbe v Republiki Sloveniji ratificirane Konvencije o pravicah invalidov, pravnih okvirjev EU na področju izenačevanja možnosti in prepovedi diskriminacije zaradi invalidnosti ter drugo obstoječo pozitivno slovensko sistemsko zakonodajo, ki regulira položaj in socialne pravice invalidov.

Odbor za delo, družino, socialne zadeve in invalide Državnega zbora je predlog zakona obravnaval na 21. seji 2. 9. 2010, na katero so bili sicer povabljeni predstavniki reprezentativnih invalidskih organizacij, ne pa tudi predstavniki NSIOS, ki je bil nosilec konsenza slovenskih invalidov k temu zakonu in je tudi legitimni zastopnik skupnih interesov slovenskih invalidov po 25. in 26. členu Zakona o invalidskih organizacijah (Uradni list RS, št. 108/2002).

Na seji odbora je bilo vloženih veliko število amandmajev, predvsem s strani koalicijskih strank, ki so bili v večini primerov oblikovani na podlagi pripomb Zakonodajno pravne službe Državnega zbora in so predvidevali črtanje za invalide pomembne in poprej usklajene vsebine. Pri tem je potrebno opozoriti, da so bili v zvezi s členi, pri katerih je zakonodajno pravna služba menila, da niso dovolj natančno opredeljeni, sprejeti amandmaji, ki so predlagali najbolj striktno možno rešitev, to je črtanje celotnih odstavkov, členov ali celo poglavij, namesto da bi se skušalo določbe izboljšati. Seja odbora je bila sicer večkrat prekinjena, da je bilo oblikovano besedilo amandmajev odbora, s katerimi se je skušalo ponovno vzpostaviti smiselno vsebino predloga zakona, vendar pa nasprotovanje in tehtne argumentacije predstavnikov invalidskih organizacij v glavnem niso bile sprejete.

Predlog zakona se je tako v tej fazi, v primerjavi z osnovno verzijo predloga zakona, vsebinsko zelo spremenil. Kasneje so bili v sodelovanju z Ministrstvom za delo, družino in socialne zadeve pripravljeni dopolnilni amandmaji odbora in koalicije, ki so predlogu zakona na plenarnem zasedanju Državnega zbora vsaj do neke mere povrnilo prvotno predlagano vsebino. Dodaten napredek je bil storjen tudi v fazi, ko je Vlada poslala besedilo v tretjo obravnavo oziroma dokončni sprejem, vendar pa zakon v nekaterih ključnih točkah ostaja zelo oddaljen od osnovnega, konsenzualno podprtega vladnega predloga.

Celotna procedura v Državnem zboru je bila sicer formalno odprta za politično selekcionirane predstavnike invalidov, dejansko pa so bili tudi slednji izločeni iz procesa vsebinskega sooblikovanja besedila amandmajev, ki so jih vložile parlamentarne stranke.

II. Konkretna utemeljitev veta

Zahteva Državnega sveta za ponovno odločanje o Zakonu o izenačevanju možnosti invalidov (ZIMI) temelji na sledečih ključnih spremembah posameznih določb zakona, ki niso v skladu s prvotnim vladnim zakonodajnim predlogom, h kateremu je Državni svet Republike Slovenije izrekel soglasje, in sicer:

1. V tretjem odstavku 3. člena je bila tekom zakonodajnega postopka črtana zakonska opredelitev, da je tudi odklonitev primerne oziroma razumne prilagoditve diskriminacija, kar je bilo v prvotnem besedilu opredeljeno kot diskriminatorno dejanje. Ta opustitev je v nasprotju z definicijo "diskriminacije zaradi invalidnosti", zapisane v četrtem odstavku 2. člena Konvencije o pravicah invalidov z naslovom "Definicije", ki v ta pojem zajema "...vse oblike diskriminacije, tudi odklonitev primerne prilagoditve".
2. V predlogu zakona, kot ga je v obravnavo Državnemu zboru vložila Vlada, je bilo v prvem odstavku 18. člena ter v prvi alineji drugega odstavka 28. člena opredeljeno, da so:
 - člani Sveta za tehnične pripomočke trije predstavniki vseh reprezentativnih invalidskih organizacij, ki jih imenuje Nacionalni svet invalidskih organizacij Slovenije (prvi odstavek 18. člena) oziroma

- da se v Svet za invalide Republike Slovenije imenuje sedem predstavnikov vseh reprezentativnih invalidskih organizacij, ki jih imenuje Nacionalni svet invalidskih organizacij Slovenije (v nadaljevanju NSIOS), na predlog vseh reprezentativnih invalidskih organizacij.

Tekom zakonodajnega postopka sta bili zgoraj navedeni določbi z amandmaji bistveno spremenjeni.

NSIOS je v Republiki Sloveniji edina asociacija, ki izpolnjuje zahteve in določila iz 25. in 26. člena Zakona o invalidskih organizacijah. Vloženi amandmaji so tako razvrednotili zakonsko opredeljeno družbeno vlogo NSIOS, saj je sedaj v zakonu uporabljena dikcija, ki je v nasprotju z avtonomnostjo generično opredeljenega nacionalnega sveta invalidskih organizacij iz 25. in 26. člena Zakona o invalidskih organizacijah. NSIOS bo s sprejeto ureditvijo odvzeta pravica, da avtonomno in v skladu s svojimi internimi pravili izbere skupne predstavnike vseh slovenskih invalidov, saj predlagana dikcija določa, da "izbere predstavnike vseh reprezentativnih in drugih invalidskih organizacij, ki delujejo na državni ravni".

Glede na to, da 25. člen Zakona o invalidskih organizacijah določa, da so v nacionalnem svetu vse članice enakopravne ter da se vanj lahko vključi vsaka invalidska organizacija, ki to želi in deluje na državni ravni, je nesmiselno na novo vnešeno določilo v prvi alineji drugega odstavka 28. člena zakona, ki določa, da mora NSIOS pri imenovanju 7 predstavnikov vseh reprezentativnih in drugih invalidskih organizacij, ki delujejo na državni ravni, upoštevati razmerje med včlanjenimi in nevčlanjenimi invalidskimi organizacijami v nacionalni svet. Ta zahteva je v nasprotju z veljavnim Zakonom o invalidskih organizacijah, saj invalidske organizacije v skladu z zgoraj navedenimi določili 25. člena niso obvezane k članstvu v nacionalnem svetu.

Nevčlanjene organizacije torej ne zastopajo skupnih interesov slovenskih invalidov po 26. členu zakona o invalidskih organizacijah in jih nacionalni svet ne more imenovati v organ, kjer se zastopajo skupni interesi slovenskih invalidov. Za dialog z nevčlanjenimi invalidskimi organizacijami obstajajo namreč druga sredstva izmenjave mnenj in stališč.

3. Svet za invalide Republike Slovenije naj bi zamenjal dosedanji Svet Vlade za invalide, ki je imel jasne posvetovalne pristojnosti in je imel razumno število 15 članov iz vrst državne uprave, strokovnih institucij in reprezentativnih invalidskih organizacij na predlog NSIOS. Za novi Svet za invalide je določenih 21 članov z očitno zmanjšanim družbenim statusom in nesmotrno dodatno dodeljeno nalogo, da naj spodbuja in spremlja izvajanje Konvencije o pravicah invalidov, kar pa je v resnici pravno neadekvatno glede na določila 2. odstavka 33. člena te konvencije, ki zahteva pri njeni implementaciji promoviranje, zaščito in nadzor. Vsebinski razkorak je torej nesprejemljiv.

Republika Slovenija se je s podpisom in ratifikacijo zavezala, da bo v skladu z zahtevo drugega odstavka 33. člena konvencije vzpostavila takšen mehanizem promoviranja, zaščite in nadzora, ki bo načelno primerljiv s statusom in delovanjem nacionalnih institucij za zaščito in promocijo človekovih pravic, na primer Urad Varuha človekovih pravic Republike Slovenije. Ker ta novi Svet za invalide tega ne more uresničevati, ga je verjetno upravičeno črtati iz sestave obravnavanega zakona.

4. V drugi alineji drugega odstavka 28. člena je bil iz sestave Sveta za invalide Republike Slovenije izločen predstavnik Zavoda invalidskih podjetij Slovenije (v nadaljevanju ZIPS) ter nadomeščen s predstavnikom Združenja izvajalcev zaposlitvene rehabilitacije v Republiki Sloveniji. To praktično pomeni, da je bil iz sestave sveta izločen predstavnik invalidskih podjetij, ki zaposlujejo 20 % vseh zaposlenih invalidov v Sloveniji (30. septembra letos: 5.539 invalidov od 12.874 vseh zaposlenih invalidov). ZIPS od svoje ustanovitve pred tridesetimi leti odločilno vpliva na vse systemske zakonske rešitve, ki jih sprejema Republika Slovenija v korist invalidskih podjetij v zvezi z njihovim statusom, usposabljanjem in zaposlovanjem invalidov, ekonomskimi olajšavami in drugimi pogoji za uspešno poslovanje na odprtem trgu. Pri tem se enakovredni napor vlagajo tudi v celovito socialno vključenost zaposlenih invalidov, tako v delo pod posebnimi pogoji kakor tudi v bivalno okolje. Glede te zadeve je možno domnevati, da gre za prikrito politično težnjo, da se izloči iz

zastopanja institucije, ki kvalificirano govorijo v imenu produktivno zaposlenih invalidov in za zanemarjanje posebne sfere zaposlovanja invalidov pod posebnimi pogoji.

5. V drugem odstavku 23. člena je vladni predlog zakona določal, da dejavnost klicnega centra kot javno pooblastilo izvaja Zavod Združenje tolmačev za slovenski znakovni jezik. Takšna kvalitetna, razumna in strokovna rešitev je bila anulirana z amandmaji koalicijskih strank, ki so to pristojnost omenjenemu zavodu odvzeli in namesto tega vnesli določilo, da ministrstvo, pristojno za invalidsko varstvo, izbere izvajalca nalog klicnega centra v postopku oddaje javnega naročanja. Pri tem je potrebno opozoriti, da Zavod Združenje tolmačev za slovenski znakovni jezik eksperimentalno že izvaja dejavnost klicnega centra in da se mu s tem na nek način izreka nezaupnica, čeprav gre za institucijo, ki je v Sloveniji edina strokovno usposobljena za tovrstno javno funkcijo in je sposobna dosegati zahtevane strokovne standarde ob nizkih stroških. Le čemu dodajati nove stroške z vpeljavo instituta javnega naročanja?

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Zahteva za ponovno odločanje o Zakonu o malem delu (ZMD)

Državni svet Republike Slovenije je na 24. izredni seji 2. 11. 2010 sprejel zahtevo, da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o malem delu (ZMD).

Obrazložitev:

Državni svet meni, da bo Zakon o malem delu zagotovo imel nepopravljive posledice na trgu dela. Povečal bo obseg negotovih oblik dela, mladi si bodo bistveno težje našli redno zaposlitev, ki bi jim naj zagotavljala ekonomsko in socialno varnost. Obseg rednih zaposlitev (zaposlitev na podlagi sklenjenih pogodb o zaposlitvi) se bo pospešeno zmanjševal. Zakon bo zagotovo vplival na ceno dela in s tem tudi na zmanjševanje pravic zaposlenih, katerih pravice urejajo kolektivne pogodbe. Malo delo ni prava alternativa za brezposelne in za mlade, ki po končanju šolanja iščejo zaposlitev, ki bi jim omogočila strokovno napredovanje in tisto socialno varnost, ki jo mladi in ostali brezposelni utemeljeno pričakujejo.

Malim delavcem po mnenju Državnega sveta malo delo za razliko od rednega delovnega razmerja:

- ne prinaša denarnega nadomestila v času bolezni,
- ne prinaša povrnjenih stroškov prevoza,
- ne prinaša plačane malice,
- ne prinaša plačanega dopusta,
- ne prinaša odpovednega roka,
- ne prinaša dodatka na delovno dobo,
- ne prinaša odpravnine,
- ne prinaša denarnega nadomestila v času nege otroka,
- ne prinaša denarnega nadomestila za starševstvo ob rojstvu otroka,
- ne prinaša poštene pokojnine,
- ne prinaša dostojnega plačila,
- ne prinaša pravice do 30-minutnega odmora,
- ne prinaša pravice do stavke.

Prinaša pa negotovost tistim, ki bodo delali na malih delih in revščino.

Ker bodo stroški dela zaposlenih na malih delih za delodajalce veliko nižji, kar priznava tudi predlagatelj zakona, bodo v prihodnje delodajalci povečevali zaposlovanje na malih delih in tudi ukinjali delovna mesta, na katerih so zaposleni za nedoločen čas in jih nadomeščali z dvema

malima deloma in tako povečevali dobičke na račun vse slabšega socialnega položaja zaposlenih. Predlagatelji zakona priznavajo, da bo »prednost« malega dela, v primerjavi z rednim delovnim razmerjem še vedno v nižji obremenitvi (8,7 % manjša obremenitev s prispevki za socialna zavarovanja) in v večji fleksibilnosti (sistem napotnic). Skratka odrekanje in zmanjševanje pravic delavk in delavcev se razume kot krepitev »konkurenčne prednosti«.

Malo delo, kot ga prinaša omenjeni zakon, zagotovo ne bo prispevalo k temu, da bi preko malega dela delavci prišli do delovnih mest, ki so zaščitena z določbami Zakona o delovnih razmerjih in kolektivnimi pogodbami. Velika večina teh ne bo nikoli več dobila dela za nedoločen čas, bo pa njihov status prispeval k temu, da se bodo zmanjšali prilivi v različne blagajne (zdravstveno, pokojninsko, socialno..).

Napaka tega zakona je tudi ta, da tri različne skupine – delavce, študente in upokoјence ureja z enim zakonom. Med temi skupinami obstoje pomembne posebnosti, ki jih ne more urejati en zakon.

Državni svet opozarja, da je današnje študentsko delo za skoraj tretjino študentske populacije nujen socialni korektiv, ki omogoča, da lahko sploh študira. Ne more biti odgovor na nepravilnosti in anomalije pri študentskem in dijaškem delu kar ukinitve sedanjega dela. Nadomešča se s sistemom, ki bo še bolj zbirokratiziran in kot tak ne bo preprečil zlorab tega dela, bo pa prizadel mnogo študentov in dijakov, ki jim tudi zaradi slabosti obstoječega sistema podeljevanja štipendij ne omogoča, da bi čas študija absolutno posvetili študiju in njegovemu čimprejšnjemu zaključku. Malo delo, kot ga ureja omenjeni zakon, bo zagotovo podvrženo zlorabam, recimo v obliki veriženja- posojanja napotnic drugim in podobno.

Državni svet meni, da bi Vlada morala dajati pobude in predloge za takšne zakonske spremembe, ki bi spodbujale delodajalce, da bi zaposlovali nezaposlene na delovnih mestih za nedoločen čas.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Zahteva za ponovno odločanje o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2H)

Državni svet Republike Slovenije je na 26. izredni seji 29. 11. 2010 sprejel zahtevo, da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o dohodnini (ZDoh-2H).

Obrazložitev:

Vlada kot predlagatelj zakona v njegovi obrazložitvi navaja, da se poskuša s predlaganimi spremembami in dopolnitvami bolj primerljivo in pravično opredeliti višino dohodkov posameznih zavezancev iz naslova te dejavnosti, pri čemer se glede določanja dohodka iz naslova prodaje ohranja katastrski dohodek, dohodki iz naslova kmetijskih subvencij pa naj bi se po novem pripisovali kmečkemu gospodinjstvu v dejansko prejetih zneskih.

Ne glede na ta namen pa zakon uveljavlja več določb, ki bodo bistveno povečale davčno obremenitev kmečkih gospodarstev, uvedle nove administrativne obveznosti glede vodenja knjigovodstva in poslabšale dohodkovni in socialni položaj kmetov tudi na drugih področjih, kolikor se bo davčna osnova kot seštevek katastrskega dohodka in drugih dohodkov, na primer kmetijskih subvencij, upoštevala kot dejansko doseženi dohodek pri pravicah in prejemkih iz socialne varnosti oziroma socialnih transferov (otroški dodatek, štipendije itd.).

Državni svet ugotavlja, da je bil zakon sprejet po nujnem postopku brez predhodnega usklajevanja z zainteresirano javnostjo in ob nasprotovanju Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije in drugih reprezentativnih organizacij na področju kmetijstva in gozdarstva.

Sprejeti zakon v 4. členu predvideva, da se davčna osnova od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti ugotavlja na podlagi dejanskih dohodkov in odhodkov oziroma normiranih odhodkov že, če skupni dohodek članov kmečkega gospodinjstva iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti preseže 7.500,00 evrov. V obrazložitvi zakona je navedeno, da je po razpoložljivih podatkih v Sloveniji okoli 6.100 takih kmetij z okoli 11.500 zavezanci za dohodke iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, ki bodo morale pričeti ugotavljati dohodek na podlagi vodenja knjigovodstva z letom 2013.

Predlagatelj zakona je torej navedel samo približno število kmečkih gospodinjstev, ki bi bila zajeta z obveznim vodenjem knjigovodstva v davčne namene. V postopku priprave in sprejema zakona pa sploh ni bila niti približno ocenjena stroškovna obremenitev, ki jo bo uvedba obveznega vodenja knjigovodstva pomenila za kmečka gospodarstva glede na predlagani dohodkovni cenzus. Če upoštevamo veliko razdrobljenost kmetij in omejujoče naravne dejavnike, predlagatelj tudi ni primerjal stroškov obveznega vodenja knjigovodstva s predvidenim povečanjem davčnih prihodkov, da bi lahko ocenil neto narodnogospodarski učinek uzakonjene rešitve.

Ob predpisanem cenzusu in ob upoštevanju kmetijskih subvencij v dejansko prejetem znesku poleg katastrskega dohodka se postavlja tudi načelno vprašanje narave teh subvencij. Po mnenju Državnega sveta je vprašljivo, ali je kmetijske subvencije pravilno in pravično davčno obravnavati kot čisti dohodek prejemnikov, saj lahko kmetijske subvencije glede na dejanske pridelovalne razmere in stroške pokrivajo ne samo stroške delovne sile, temveč tudi druge odhodke, ki so nujno potrebni za kmetijsko pridelavo.

Po stališču, ki se je izoblikovalo v okviru kmetijskih reprezentativnih organizacij, bi bila uvedba obveznega vodenja knjigovodstva na kmetijah ukrep, ki bi bil glede na stroške, povezane z vodenjem knjigovodstva, in predpostavljeni dohodek sorazmeren pri cenzusu 15.000,00 evrov katastrskega dohodka. Državni svet meni, da pri tem ne bi smeli upoštevati drugih dohodkov že zato, ker se kmetijske subvencije lahko glede na spremembe v proizvodni usmeritvi oziroma intenzivnosti posameznega kmetijskega gospodarstva ter v skupni kmetijski politiki bistveno spreminjajo tudi znotraj samega davčnega obdobja.

V prehodni določbi 14. člena zakona je za odmero dohodnine od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti za leto 2010 predvideno upoštevanje 50% drugih dohodkov iz 70. člena ZDoh-2, razen če je tako ugotovljen drug dohodek višji od pavšalno ocenjenega drugega dohodka zavezanca. V 15. členu pa je predvideno, da se v davčno osnovo od drugih dohodkov iz 70. člena zakona v letih 2011 in 2012 upošteva 50% teh dohodkov. Zaradi lažjega prehoda na nov sistem obdavčenja in zaradi narave kmetijskih subvencij, ki v Sloveniji pokrivajo ne samo izpad dohodka pridelovalcev, temveč tudi druge stroške pridelave, je bilo v fazi sprejemanja zakona predlagano, da se upošteva 30% namesto 50% dohodkov v 14. členu in v 15. členu zakona, kar pa ni bilo upoštevano.

Sprejete rešitve v zakonu torej v obdobju finančne in gospodarske krize povečujejo davčno obremenitev kmetov in uvajajo nove obveznosti glede vodenja knjigovodstva, kar je povezano z nezanemarljivimi stroški, zato bodo zmanjšale spodbude, ki jih predstavljajo kmetijske subvencije za slovensko kmetijstvo, ki prideluje v težjih razmerah kot povprečni pridelovalec v EU, zmanjšale pa bodo tudi interes kmetov za opravljanje kmetijske in gozdarske dejavnosti.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Zahteva za ponovno odločanje o Zakonu o zemljiški knjigi (ZZK-1C)

Državni svet Republike Slovenije je na 26. izredni seji 29. 11. 2010 sprejel zahtevo, da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o zemljiški knjigi (ZZK-1C).

Obrazložitev:

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o zemljiški knjigi, ki ga je Državni zbor sprejel na 22. redni seji dne 23.11.2010 naj bi v zakonsko ureditev zemljiškoknjižnega vpisa vnesel bistvene pravno-sistemske spremembe, zlasti z vidika krčenja postulacijske sposobnosti, saj po novi ureditvi ne bo več mogla vsaka zainteresirana stranka samostojno in brezplačno predlagati vpisa vseh stvarnopравnih in obligacijsko-pravnih pogodb v zemljiško knjigo.

Državni svet podpira rešitve, ki se nanašajo na elektronsko vlaganje predlogov. Vendar pa predlagana ureditev v novih 125.a do 125.e člena, v katerih se v okviru obveznega elektronskega vlaganja pisanj pooblašča notarja, odvetnika, Državno ali občinsko pravobranilstvo predstavlja nesorazmeren ukrep v okviru postulacijske sposobnosti.

Državni svet meni, da bi lahko zemljiškoknjižni predlog vložila tudi občina ali vsak, ki ima pravni interes. Lokalne skupnosti oziroma občine so do sedaj same urejale in pripravljale predloge za vpis lastninskih in drugih pravic v zemljiško knjigo in so dolžne imeti evidenco svojih nepremičnin. Pri tem izpostavljamo, da je v nekaterih občinah tudi več sto predlogov za vpis v zemljiško knjigo letno (kot npr. v občini Semič 900) in da je do sedaj veljavni zakon v določbi 128. člena vsakemu, ki ima pravni interes, omogočal vložitev zemljiškoknjižnega predloga. Pri tem je potrebno izpostaviti opozorila, da lokalne skupnosti ne razpolagajo s finančnimi sredstvi, potrebnimi za pripravo predlogov vpisov v zemljiško knjigo s strani notarjev oz. odvetnikov, kot tudi izhaja iz stališč Skupnosti občin Slovenije, Združenja občin Slovenije in velike večine občin, med katerimi so tudi štiri mestne občine (Mestna občina Ljubljana, Mestna občina Celje, Mestna občina Ptuj in Mestna občina Velenje). Do sedaj veljavnem sistemu je vsaka zainteresirana stranka v zemljiško knjigo lahko predlagala samostojno in brezplačno vpis vseh stvarnopравnih in obligacijsko-pravnih pogodb.

Zainteresirane stranke so do sedaj same vlagale v zemljiško knjigo tudi vse tiste pogodbe, pri sestavi katerih se ne zahteva sodelovanje notarjev, torej kjer ni potreben notarski zapis ali overovitev notarja, npr. sodna poravnava, poočitbe imen (npr. sprememba priimka, vpis začetka stečajnega postopka, vpis postopka osebnega stečaja), vpis odvzema poslovne sposobnosti, predznamba lastninske pravice, sodna poravnava in številni drugi vpisi. Vse te pogodbe se bodo morale po novem vpisovati v zemljiško knjigo obvezno preko notarjev in odvetnikov. Npr. tudi za vse služnostne pogodbe za komunalno infrastrukturo so do sedaj lokalne skupnosti, občine, in drugi lahko same vlagale zemljiškoknjižne predloge in to brezplačno. Po novem bo vse to potrebno drago plačati odvetnikom in notarjem.

Ocena, ki izhaja iz analize Gospodarske zbornice Slovenije je, da bodo nove storitve obveznega vlaganja preko notarjev in odvetnikov za državljanke in državljane, obrtnike, podjetnike, občine, zavode, gospodarstvenike in druge subjekte občutno dražje. Po analizi Gospodarske zbornice Slovenije bodo namreč vsi navedeni subjekti oškodovani letno za 30 milijonov evrov, ki jih bodo morale stranke plačati notarjem in odvetnikom, kar dejansko pomeni 30 milijonov evrov dodatnega dobička notarjem in odvetnikom.

Spremembe v delu, kjer se odvzema možnost vsaki zainteresirani stranki, da sama vloži predlog za vpis v zemljiško knjigo so premalo domišljene in bodo povzročile velike težave. Gre za nesprejemljiv predlog obveznega vlaganja zemljiškoknjižnih predlogov preko notarjev in odvetnikov, ki bo dejansko pomenil 30 milijonov evrov dodatnega dobička notarjem in odvetnikom na breme brezposelnih, socialno ogroženih upokojencev, mladih, socialno šibkih, obrtnikov, bankrotiranih podjetij, zadolženih občin, gospodarstva ki še komaj diha in ostalih subjektov. Prav

tako velja poudariti, da je argument, da bo hramba, ki jo bodo odslej imeli kot pooblastilo notarji, resnično za državljane brezplačna, zelo težko prepričljiv. Pripombe in mnenja, ki prihajajo od ljudi, ki to doslej opravljajo na pristojnih okrajnih sodiščih in tudi od samih notarjev so zaskrbljujoča. Zakon lahko povzroči veliko škode, na kar so v zakonodajnem postopku opozarjale številne občine in poslanci Državnega zbora.

Državni svet meni, da bi vsaka zainteresirana stranka v zemljiško knjigo lahko predlagala samostojno in brezplačno vpis vseh stvarnopravnih in obligacijsko-pravnih pogodb, kot je veljalo do sedaj. Še posebej pa to velja tudi za lokalne skupnosti oziroma občine, ki so do sedaj same urejale in pripravljale predloge za vpis lastninskih in drugih pravic v zemljiško knjigo. Z določbo, da bo "Državno pravobranilstvo Republike Slovenije ali občinsko pravobranilstvo kot zakoniti zastopnik ali pooblaščenec predlagatelja" se bodo občinam povzročili dodatni in nesorazmerni visoki stroški, kar bo zanje predstavljalo veliko obremenitev v luči dejstva, da imajo nekatere občine tudi več sto predlogov za vpis v zemljiško knjigo letno, pri čemer so izvzeti številni drugi vpisi. Poudarjamo da določba zadnjega odstavka 61. člena Zakona o lokalni samoupravi določa, da "občina lahko ustanovi organ občinskega pravobranilstva. Dve ali več občin lahko ustanovi skupni organ občinskega pravobranilstva". V primeru, da je ustanovljen organ za več občin bo postopek otežen v primerjavi z današnjim standardom, ko občine samostojno urejajo zadeve.

Državni svet opozarja tudi na novost, da se na sodiščih ne bodo več shranjevali izvirniki pogodb v tako imenovani zbirki listin. Menimo, da s tem ne bo več zagotovljena transparentnost in pravna varnost, ker bodo stranke v nepremičninskem poslovanju negotove in zbegane, ker ne bodo vedele, kje lahko dobijo pogodbe pravnih prednikov za posamezno nepremičnino. Posledično pa to pomeni nastanek občutno več morebitnih sodnih sporov, in s tem dodatni zaslužki odvetnikov ter posledično sodni zaostanki.

Zaradi navedenega, še posebej zaradi neustrezne rešitve, s katero se odvzema možnost vsaki zainteresirani stranki, da bi kot do sedaj samostojno in brezplačno predlagala vpis vseh stvarnopravnih in obligacijsko-pravnih pogodb, ter se jih bo z dodatnimi stroški nesorazmerno finančno obremenilo, zahtevamo, da Državni zbor o zakonu ponovno odloča.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik

Zahteva za ponovno odločanje o Zakonu o pokojninskem in invalidskem zavarovanju

Državni svet Republike Slovenije je na 27. izredni seji 21. 12. 2010 sprejel zahtevo, da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ-2).

Obrazložitev:

Zakon, ki ureja pokojninsko in invalidsko zavarovanje, mora zagotavljati medgeneracijsko solidarnost, pravičnost in ekonomsko vzdržnost pokojninske blagajne. S spremembami pokojninske zakonodaje bi bilo potrebno zagotoviti ne le finančno, ampak tudi socialno vzdržnost pokojninskega sistema, prav tako pa zagotavljati, da bo sistem pravičen, da bo postavil realne pogoje za doseganje pokojnine brez malusov ter da se bo zaustavilo nadaljnje padanje pokojnin. Izhajajoč iz navedenega ter upoštevajoč demografske napovedi, razmere na področju zdravja in varstva pri delu ter dejstvo, da je vzdržnost pokojninskega sistema v veliki meri odvisna od razmer na trgu dela, Državni svet ugotavlja, da Zakon o pokojninskem in invalidskem zavarovanju ne zagotavlja osnovnega namena, t. j. vzdržnosti pokojninske blagajne in zagotovitve dostojnih pokojnin. Zgolj povečevanje pokojninske dobe na 41 oz. 43 let ter povečevanje starosti na 65 let za pokojnino brez malusov vsekakor ne bo zagotovilo dolgoročne vzdržnosti

pokojninskega sistema. Gre zgolj za poskus reševanja javnih financ na račun velike večine zaposlenih, ki ne bodo mogli izpolniti pogojev za pridobitev pokojnine brez malusov.

Državni svet meni, da predlagatelji zakona izrazito podcenjujejo probleme na področju zaposlovanja.

Vse več je starejših delavk in delavcev, ki zaradi intenzivnosti in ekstenzivnosti dela že sedaj komaj izpolnijo sedanje pogoje upokojitve. Zaradi teh pogojev dela je velika večina zaposlenih žrtev kostno mišičnih poškodb in bolezni. Na težkih delovnih mestih se bodo izčrpani delavci predčasno upokojili z do 18 % trajnimi malusi. Ker ima večina med njimi že sedaj nizke plače, bodo njihove pokojnine mizerno nizke. Tudi zato, ker se doba izračunavanja pokojninske osnove podaljšuje z 18 na 30 oziroma 27 let. Kar 30 % starejših delavk in delavcev, ki je brezposelnih, je starejših od 50 let. Večina delodajalcev danes nima in tudi v prihodnje ne bo imela delovnih mest, da bi zaposlovali delavce, starejše od 60 let. Podaljševanje pogojev za upokožitev bo privedlo do povečanja števila brezposelnih starejših delavk in delavcev, več bo bolniških in invalidskih upokožitev. Na drugi strani imamo veliko število mladih, ki so končali šolanje, želijo delati, so pa praviloma zaposleni na negotovih delih, ki prinašajo socialno negotovost, ne plačujejo prispevkov v pokojninsko in zdravstveno blagajno. Brez zaposlovanja mladih in več kot sto tisoč brezposelnih ne more biti pokojninska blagajna ekonomsko vzdržen sistem. To je po mnenju Državnega sveta osrednji problem, katerega rešitev bi zagotovo odločilno prispevala k ciljem, ki morajo prevladovati v teh spremembah.

Državni svet meni, da je finančno vzdržnost pokojninske blagajne mogoče zagotoviti z družbeno pravičnejšo porazdelitvijo obremenitev. Predpisi, davčna uprava, tožilstvo in sodstvo morajo zagotoviti finančno disciplino pri plačevanju prispevkov. Državni organi se morajo usposobiti za izterjavo neplačanih prispevkov. Potrebni so ukrepi za prehod dela na črno na reguliran trg dela. Potrebni so ukrepi za doseganje polne zaposlenosti na trgu dela z ustvarjanjem pogojev za odpiranje novih delovnih mest. Potrebno je upoštevati ratificirano konvencijo MOD št. 102 o minimalnih normah socialne varnosti iz leta 1952.

Dejanska upokožitvena starost v Sloveniji se povečuje v trendu, ki je zagotovo dober. Ta trend moramo ohranjati s spodbudami tako delavcev in delavk kot tudi delodajalcev. Toda te spodbude morajo biti še zlasti do zaposlenih prijazne – upoštevati je potrebno razmere na trgu dela. Spodbujanje odložitve datuma upokojitve naj bo doseženo z nagrado namesto s kaznijo. Dvig dejanske upokožitvene starosti tistih, ki jim to zdravje dopušča, naj se spodbuja tako z začasnimi kot tudi trajnimi bonusi oziroma pribitki k pokojninam.

Socialno varnost delovnih invalidov morajo zagotoviti ustrezna denarna nadomestila. Glede na veliko družbeno razslojevanje je upravičen strah, da bodo prav invalidi ena izmed največjih žrtev pokojninske reforme. Pridobljene pravice zavarovancev se ne smejo zmanjšati. To še zlasti velja za uveljavljanje pravic invalidov iz pokojninskega in invalidskega zavarovanja.

Državni svet opozarja, da je bil ta zakon, ki obravnava sistem pokojninskega in invalidskega zavarovanja, sprejet brez potrebnega konsenza med socialnimi partnerji o nekaterih bistvenih rešitvah, kar se pri prejšnjih spremembah zakonodaje s tega področja še ni zgodilo.

Mag. Blaž Kavčič, l.r.
predsednik